

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

xx @catcristiana

yt catalunya cristiana

45 Anys

Al rescat de la natalitat

Calen polítiques familiars ambiciosos per afavorir que els joves puguin emancipar-se, formar una família i tenir els fills desitjats

P 8-13

Gerard Soler, el mossèn "youtuber" de Lleida

P 27 - 29

SUMARI

7 ABRIL 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Diàleg	24
L'entrevista	27
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

18

El Papa envia un videomissatge als interns del CP Joves

El Pontífex ha animat els joves reclusos a "no perdre l'horitzó"

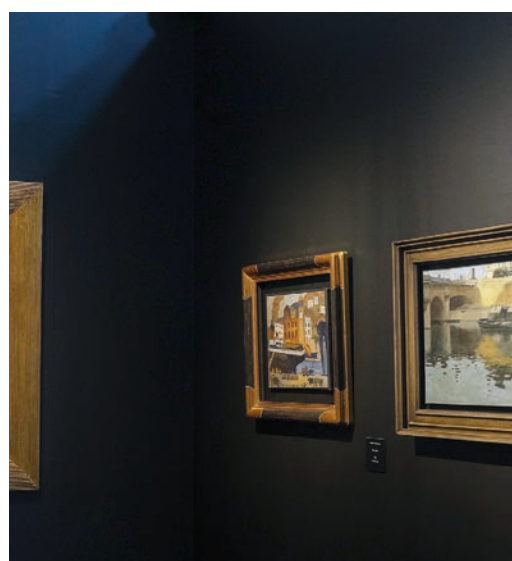

20-21

“Cal transformar també les violències estructurals”

Zarel León, membre del Centre d'Estudis Ecumènics de Mèxic

38-39

Interessant reflexió sobre la contaminació als oceans

Es pot visitar al Museu Diocesà de Barcelona

47

“El poc, quan es comparteix, és molt”

Mercè de la Torre, presidenta de Per l'altre Cor Cremat de Barcelona

EDITORIAL

Família i vida

L'Església celebra cada any la Jornada per la Vida coincidint amb la solemnitat de l'Anunciació, el moment en què l'arcàngel Gabriel va anunciar a Maria que seria la mare de Jesús. Com que enguany el 25 de març s'escau en Dilluns Sant, la festa s'ha traslladat al 8 d'abril, que és el primer dia després de l'octava de Pasqua.

En l'escaiença de la Jornada per la Vida, els bisbats de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat han organitzat el diumenge 7 d'abril una jornada amb el lema “Per la família i la vida”, perquè família i vida “estan indissolublement unides per la voluntat de Déu que apel·la la nostra llibertat per viure l'amor esponsal i fecund en el qual es manifesta la seva activitat creadora i salvadora”.

Malgrat els nombrosos i vertiginosos canvis socials, els joves continuen aspirant a emancipar-se de casa els pares, a formar una família i a tenir fills. La família és l'Església domèstica, el primer lloc on aprenem a estimar, perquè és el lloc on experimentem l'amor incondicional.

Formar una família continua sent l'aspiració compartida, i això malgrat la mala premsa que durant molts anys ha rebut per part de determinats sectors socials i polítics. Defensar la família i la vida no hauria d'entendre de colors polítics. Defensar la família i la vida hauria de ser una qüestió urgent i compartida pel conjunt de la societat.

Espanya és capdavantera en prescripció d'atur i pensions però és a la cua en protecció de les famílies i en la lluita contra la pobresa infantil. És hora de posar-hi remei i fer polítiques familiars contundents. És hora d'afavorir una cultura real a favor de la família i de la vida.

.....

Catalunya Cristiana

Subscriviu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE' M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (50 NÚMEROS)

☐ Edició paper 145€

☐ Edició en català

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Dos pagaments semestral

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià
(Catalunya Cristiana)
Departament de Subscripcions
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

YAYO HERRERO

@yayo_herrero

26/03/2024

Antropòloga

La relatora de l'ONU @FranciskAlbs presenta el seu informe: "Després de gairebé sis mesos d'atac israelià a #Gaza, és el meu deure solemne informar sobre el pitjor que la humanitat és capaç de fer, i presentar les meves troballes: l'anatomia d'un genocidi."

CARDENAL WILTON GREGORY

@WashArchbishop

26/03/2024

Arquebisbe de Washington

El poble de l'arxidiòcesi de Washington s'uneix a les pregàries per aquells que han estat ferits o morts en el tràgic accident al pont de Baltimore Francis Scott Key. Preguem per les famílies que han perdut els seus éssers estimats i per tots els primers que han respost a la tragèdia. Que el Senyor els consoli i els protegeixi

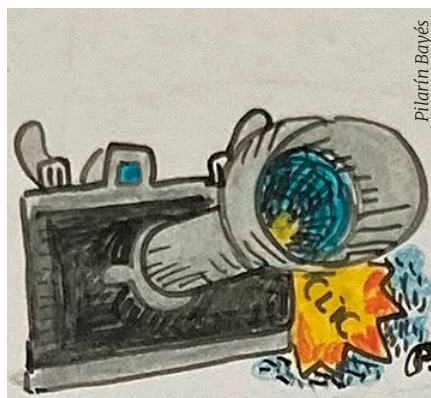
CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA

@OmellaCardenal

25/03/2024

Arquebisbe de Barcelona

Gràcies Senyor pel do de la pluja. I continuem demanant aquest do tan necessari per a la vida

LA SETMANA

Escoltat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

LA SETMANA SANTA I L'INICI DE LA PASQUA

Poblet s'ha sumat, amb tota la seva Litúrgia de les Hores i l'Eucaristia diària, a la programació d'Ànima Estel, el canal religiós online de Ràdio Estel. Oferim cada dia, des del monestir cistercenc, Matines a les 5.15, Laudes a les 7, Missa a les 8.30, Sexta a les 13, Nona a les 14.45, Vespres a les 18.30 i Completes a les 20.30. Els diumenges i festius, les Laudes són a les 7.30, Tèrcia a les 9.45, la Missa a les 10, Sexta a les 13.30, Vespres a les 19 i Completes amb Salve a les 21.

A més, Ànima Estel emet cada dia el Santoral a les 6.50 i el comentari de l'evangelí, a la mitjanit, a les 6.55, a les 14 i a les 18.25. També oferim

el Rosari diari a les 18. Igualment hi trobareu altres espais com ara el *Sen-se distància*, de dilluns a divendres a les 19.30 i a les 00.05, l'informatiu diari en castellà de Ràdio Vaticana a les 20.15, emissions de programes històrics, estones de bona música i molts altres espais.

Tota la programació d'Ànima Estel a:

Zoom MACIÀ GRAU

Des del 22 de març, la diòcesi de Barcelona compta amb un nou sacerdot, Mn. Andreu Salinas. Aquest jove, que ja ha començat el seu servei com a prevere a la basílica de Sant Josep Oriol de Barcelona, va ser ordenat en aquest mateix temple pel cardenal Joan Josep Omella. Com va explicar a Ràdio Estel un dia abans de la seva ordenació, Salinas afronta aquest pas "amb humilitat i escoltant els que m'envolten, tant els feligresos del barri de l'Eixample com també tota la comunitat pastoral que formen les parròquies". L'arquebisbat de Barcelona, en la seva pàgina web (esglesia.barcelona), també va publicar un vídeo per donar a conèixer la figura del nou sacerdot, amant de la bellesa de l'art i la litúrgia.

L'efemèride

10 d'abril del 2019

Primera fotografia d'un forat negre de l'univers

Des del monestir

Per mi i per tu

LLUÍS SOLÀ
Monjo de Poblet

En la veu del Fill hi ha les veus de tots nosaltres, com a membres del Cos místic de Crist que som

Enguany, en la preparació de la litúrgia pasqual, m'he fixat en un bellíssim detall teològic suggerit per l'introit *Resurrexi* de la missa del dia de Pasqua, comparant-lo amb l'introit de la missa de la nit de Nadal. És una llàstima que, amb la reforma del missal, aquests dos cants hagin quedat d'alguna manera infravalorats en haver-ne introduït uns altres dos d'optatius mancats, però, de la mateixa profunditat teològica.

L'introit del diumenge de Pasqua, manllevat del Salm 138 [139], fa així: "He ressuscitat, m'he trobat amb vós, al·leluia. No m'heu deixat de la vostra mà, al·leluia. És admirable la vostra saviesa, al·leluia, al·leluia." Expressa, doncs,

el misteri de la Resurrecció com el retrobament del Fill amb el Pare, després del viatge de l'encarnació, com a bon samarità que ha baixat de Jerusalem a Jericó per rescatar el llinatge humà de les ferides del pecat, carregant-se'l a la muntura de la creu i pagant per ell els dos denaris de la seva mort i sepultura (cf. Lc 10,30-35).

Més encara, aquest cant del dia de Pasqua és com el tornaveu agraït del Fill a aquelles paraules del Pare que cantem en l'introit *Dominus dixit* de la missa de la nit de Nadal: "El Senyor m'ha dit: 'Ets el meu fill; avui t'he engendrat'", rellegides a la llum de la cabdal afirmació de Pau: "Es refereix al seu Fill, descendent de David pel que fa al llinatge

humà, i, per obra de l'Esperit Sant, entronitzat com a Fill poderós de Déu en virtut de la seva resurrecció d'entre els morts" (Rm 1,3-4). En realitat, tant en el de la nit de Nadal com en el del dia de Pasqua, en la veu del Fill hi ha les veus de tots nosaltres, com a membres del Cos místic de Crist que som, sarments del Cep veritable, participis d'aquell que va unir el nostre destí al seu en dir a Pere: "Ves al llac, tira l'ham, obre la boca del primer peix que agafis i hi trobaràs la moneda que ens cal per a pagar: dona'ls-la per mi i per tu" (Mt 17,27).

Aquesta és l'admirable saviesa del Pare, que ens retorna cada any el cant de l'al·leluia amb la llum resplendent de la Pasqua. ■

Punt de vista

Avortament i demografia

NURIA CHINCHILLA
Professora de l'IESE
Business School

Les taxes d'avortament i el fenomen de l'hivern demogràfic estan intrínsecament relacionats

Des de la despenalització de l'avortament a Espanya s'han produït una mica més de tres milions d'avortaments voluntaris. Les taxes d'avortament (1 de cada 4 embarassos) i el fenomen de l'hivern demogràfic estan intrínsecament relacionats. En més del 90% dels casos, les raons adduïdes són "petició de la mare".

La manca de relleu generacional constitueix un repte per a la sostenibilitat. Els qui haurien d'estar treballant per revertir l'impacte de l'hivern demogràfic estan adoptant polítiques contràries. L'avortament a Espanya és

un negoci privat. La legislació suposa una "barra lliure" per al que eufemísticament s'anomena "interrupció voluntària de l'embaràs".

S'enarbora el dret a avortar com a clau d'alliberament i "empoderament" de la dona, per davant del dret a la vida. Però, és alliberador tallar d'arrel un dels trets essencials i constitutius del que és femení? L'avortament suposa tot el contrari del que la ideologia proavortista defensa. Suposa la vulneració del dret a la vida d'una persona genèticament diferent dels seus pares i estableix un panorama en el qual el pare desapareix, i l'embaràs

es transforma en una "malaltia" que afecta en exclusiva la dona, decisora única i omnipotent sobre la vida del fetus.

Convertir la feminitat en esclavatge i diluir la paternitat porta a la destrucció de la família com a institució social responsable d'acollir la vida, dur a terme la socialització primària de la persona, assentant les bases del seu desenvolupament futur. Sense maternitat ni paternitat, sense famílies, sense socialització... Quiconvertirà els pocs nens que neixen en ciutadans? La resposta és òbvia i aterridora, tot i que històricament contrastable: l'Estat. ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

“Sí a la vida”

El 25 de març de l'any vinent, 2025, farà trenta anys que el papa sant Joan Pau II va publicar la carta encíclica *Evangelium vitae*, sobre el valor i el caràcter inviolable de la vida humana; és un document dirigit a tots els catòlics i a totes les persones de bona voluntat. La fe cristiana, proclamada pel Papa, il·lumina la nostra vida, aleshores i ara, i ens la fa entendre com un do, com un regal que hem rebut. Ningú de nosaltres no ens hem donat la vida a nosaltres mateixos, l'hem rebuda dels nostres pares i ells dels seus i, així, en una cadena ininterrompuda fins a l'acte creador de Déu, la font de la vida.

Déu Pare ens ha donat la vida i ens la confia perquè la custodiem responsablement i ens obrim a la seva revelació. Una revelació que en la persona de Jesucrist ens anuncia la seva presència entre nosaltres, ens proposa el seu guiatge fins a la comunió amb Déu, i ens promet una vida plena i eterna amb Ell després de la mort. Una vida la nostra no exempta de sofriments i de dolor, però que hem de saber compartir amb els altres, ajudant-nos mútuament, fent camí en el seguiment i en l'anunci del Senyor.

Girem la nostra mirada cap a Maria de Natzaret, la noia verge que, a l'anunci de l'àngel Gabriel, malgrat els seus dubtes i dificultats, va respondre amb humilitat i generositat, i amb el seu Sí va acceptar ser la mare de Jesús, el Fill de Déu encarnat (Lc 1,26-38).

Per això, cada any, en la solemnitat de l'Anunciació del Senyor, el dia 25 de març, l'Església celebra la Jornada per la Vida, la vida que en Jesús se'ns donarà de manera plena, i que nosaltres hem de secundar amb la nostra fe, la nostra esperança i el nostre amor ben obert a tots els que ens rodegen, especialment els més necessitats.

Una vida que hem de viure i que hem de promoure des del seu inici fins al seu final natural, malgrat els sofriments i els dolors que l'assetgen, treballant també contra les malalties degeneratives, com és el cas de l'esclerosi lateral amiotròfica (ELA) o les que generen també grans dependències amb moltes despeses personals i econòmiques. Cal que instem els poders públics que es comprometin a treballar perquè totes aquestes persones puguin viure la malaltia amb els recursos necessaris i amb l'escalf humà dels sanitaris i de tota la societat.

Enguany, la celebració de la Jornada per la Vida, que com hem dit se celebra habitualment el dia 25 de març, en la solemnitat de l'Anunciació del Senyor, s'ha traslladat, per raons litúrgiques, al dilluns 8 d'abril, en la segona setmana de Pasqua de Resurrecció. Així, celebrem la Vida en el Senyor ressuscitat, que ens obre la porta de la vida eterna, la plena comunió amb Déu. Que Déu ens ajudi, ens doni la força, la saviesa i la valentia per defensar la vida dels éssers humans en tots els estadis de la vida, des de la concepció fins a la mort natural. ■

La baixa taxa de fecunditat,
constant en el temps,
provoca una caiguda
històrica dels naixements

ELS FILLS: ENTRE EL DESIG I LA REALITAT

CARME MUNTÉ MARGALEF

Fotos: Agustí Codinach

Per què les dones catalanes només tenen de mitjana entre 1,1 i 1,2 fills quan en realitat en voldrien 2? Què cal fer per revertir la bretxa entre desig i realitat? Dues preguntes cabdals a partir de les quals desgranem una reflexió demogràfica que és fonamental en el moment actual. Com diu l'advocat Àngel Miret, "a Catalunya i, en general a tot Occident, ens trobem davant d'un canvi demogràfic tan impactant com ho és el canvi climàtic".

FILL DESITJAT VERSUS FILL TINGUT

Catalunya cada vegada és més lluny de la xifra que marca el nivell de reemplaçament demogràfic, i que és de 2 fills per dona que ha completat els seus anys fèrtils. Actualment és d'1,1-1,2. Una inèrcia de baixa fecunditat que s'arrossega des del 1980, però que és a partir del 2008 que determina la tempesta perfecta.

*Les enquestes indiquen
el desig majoritari de
formar una família i de
tenir dos fills.*

La demografia té una inèrcia i costa dues o tres dècades canviar-la.

“La demografia té una inèrcia i costa dues o tres dècades canviar-la”, exposa Albert Esteve, director del Centre d’Estudis Demogràfics de la UAB. “Tant a Catalunya com a Espanya tenim una fecunditat baixa des del 1980, però com que teníem tanta població fèrtil, els *babyboomers*, fins al 2008 van créixer els naixements. És a partir del 2009 que baixen, perquè és aleshores que s’ajunta la baixa fecunditat i la disminució de la població fèrtil que es va començar a generar el 1980.” El 2023 la natalitat a Catalunya va experimentar una caiguda històrica amb només 54.463 naixements, una

disminució del 36,85% des del 2008, quan se’n van registrar 89.249. En sentit invers a la caiguda dels naixements, els avortaments es mantenen estables any rere any i fins i tot augmenten. Segons el Departament de Salut, el 2022 es van registrar a Catalunya 21.885 interrupcions voluntàries de l’embaràs, més que el 2021, que van ser 19.559.

Des del Centre d’Estudis Demogràfics constaten la bretxa entre desig i realitat: “A la pregunta de quina edat creuen que seria ideal tenir el primer fill, moltes dones ens diuen que als 27-28, però a la pràctica sabem que de mitjana el

tenen als 32. A la pregunta sobre la mida ideal de família, la mitjana és de 2 fills, però quan mirem l’estadística de la fecunditat la tenim entre 1,1-1,2. Quan preguntem si tenen intenció de tenir fills en els propers tres anys, un percentatge força elevat ens diu que sí, però després resulta que no els han tingut. I si bé solen ser menys d’un 10% les persones que de forma sistemàtica diuen que no volen tenir fills, resulta que el percentatge dels que no han estat pares s’enfila fins al 30% (en relació amb les generacions nascudes el 1975 i que ara són a prop dels 50 anys)”.

Albert Esteve encara afegeix una altra evidència de la bretxa: “L’augment de persones que han de recórrer a la reproducció assistida per assolir la fita de ser pares i mares demostra que ho volen però que tenen dificultats per concebre.”

Segons Marc Grau, vicedegà de la Facultat de Ciències de l’Educació i professor de l’Institut d’Estudis Superiors de la Família de la Universitat Internacional de Catalunya, “és una paradoxa que països com Itàlia i Espanya, considerats familiaristes, tinguin les taxes de fertilitat més baixes del món. No és que no vulguem tenir fills, és que no els podem tenir. Cada família deixa de tenir pràcticament un fill per diverses raons”.

RAONS DE LA BRETXA

“Els sous baixos dels joves, sumats a la dificultat d’accés a un habitatge, fa que cada vegada els costi més emancipar-se i que, per tant, tinguin el primer fill a una edat més tardana. Encara hi hauríem d’afegir qüestions culturals, com el fet que les dones hagin accedit al món professional mentre que el repartiment de les tasques de la llar encara sigui molt desigual”, comenta Lluís Torrens, secretari d’Afers Socials i Famílies de la Generalitat de Catalunya.

“Als països nòrdics, on homes i dones són igual de forts tant a la feina com a casa, els indicadors familiars augmenten”, coincideix a dir el professor Marc Grau. “En canvi, Espanya i Itàlia encara estem a la corba, en el sentit que l’home no ha acabat d’entrar en l’àmbit domèstic.”

A partir de l’enquesta feta el 2018 pel Centre d’Estudis Demogràfics, Albert Esteve dona les principals raons per les quals no tenim els fills desitjats: “Les dones de 27-28 anys diuen que sí que en volen tenir, però que encara són massa joves; entre els 30 i els 40 anys, emergeixen altres raons, com el fet de no tenir parella o de no comptar amb els recursos materials i econòmics suficients. A partir dels 40 comença a guanyar molta força la resposta ‘No em quedo embarassada’.”

Segons Albert Esteve, “en la franja de 25 anys, no trobem diferències entre la raó esgrimida per

les dones espanyoles i les sueques a l’hora de no tenir fills: encara no ha arribat el moment. La diferència és quan sí que ha arribat el moment: a Suècia no tenen els condicionants que aquí ens frenen, un dels quals és l’emancipació de casa dels pares.” I afegeix: “La majoria de països on els joves s’emancipen més d’hora que el nostre tenen una fecunditat més alta: França, els Estats Units, el Regne Unit, Suècia, Noruega... Emancipar-se té un cost, viure en parella té un cost i reproduir-se té un cost, que ha de sortir o de la butxaca particular o de la de l’Estat del benestar.” L’Observatori d’Emancipació del Consell de la Joventut d’Espanya situa l’edat d’emancipació dels joves espanyols en els 30,3 anys.

Ara bé, també en el cas dels països rics s’està constatant en els darrers anys una caiguda de la fertilitat mentre els demògrafs treballen en dues hipòtesis: que tinguin una motivació econòmica, per la dificultat d’accés a una feina i un habitatge estable; o que siguin raons culturals, en el sentit de veure els fills com un impediment en el propi desenvolupament personal.

Marc Grau reconeix que no podem aspirar al mateix Estat del Benestar que els països nòrdics senzillament perquè no paguem el mateix nivell d’impostos, però en destaca dues premisses molt bones pel que fa a les polítiques familiars. En primer lloc, el *child best interest* (“l’interès superior del nen”). Vol dir que les polítiques no s’articulen pensant en el bé dels pares o en el dret dels treballadors, sinó en el bé i el dret dels nens a créixer en salut, seguretat i afecte. En segon lloc, el *freedom to choose*, la “llibertat d’escollir” qui es fa càrrec de les cures.

POLÍTiques FAMILIARS

“En comparació amb la despesa social a Europa, Espanya supera en dos ítems la mitjana europea: prestació d’atur i pensions. En canvi, en habitatge, en protecció de les famílies i en lluita contra la pobresa, estem per sota”, reconeix des de la Generalitat de Catalunya Lluís Torrens. “Les dades ens indiquen que els joves catalans que s’emancipen als 25 anys tenen els mateixos índexs de fecunditat que

MARC GRAU

“No és que no vulguem tenir fills, és que no els podem tenir. Cada família deixa de tenir pràcticament un fill per diverses raons”

ALBERT ESTEVE

“Un país que es preocupa per la baixa fecunditat i natalitat, i que sap que hi ha una bretxa entre el fill volgut i el fill tingut, ha de posar remei a la situació”

LLUÍS TORRENS

“Hem d’aconseguir que els joves tinguin una bona formació perquè puguin accedir a uns bons salaris i, per tant, emancipar-se”

MIRIAM FEU

“Tenim l’evidència que ajudes com la prestació universal per criança realment són efectives a l’hora de reduir la pobresa infantil d’un país”

els de països com Suècia. Per tant, sabem que, posant-hi les condicions favorables, l'índex de fecunditat augmenta.”

“Un país que es preocupa per la baixa fecunditat i natalitat, i que sap que hi ha una bretxa entre el fill volgut i el fill tingut, ha de posar remei a la situació”, s’hi suma Albert Esteve. Iafegeix encara: “Moltes de les polítiques que es fan estan pensades per a les persones que han superat tots els obstacles i que finalment han arribat a la meta. El que hem d’aconseguir és que més gent s’animi en aquesta cursa i que arribin a la meta més d’hora en les seves vides.”

Tal com anunciava Lluís Torrens en una entrevista publicada en el número de *Catalunya Cristiana* del 24 de març, i que la vam fer de forma prèvia a la convocatòria electoral, el Departament d’Afers Socials i Famílies de la Generalitat de Catalunya treballa en un nou pla interdepartamental de famílies, que vol reduir la bretxa entre fills desitjats i fills tinguts: “Hem d’aconseguir que els joves tinguin una bona formació perquè puguin accedir a uns bons salaris i, per tant, emancipar-se. També hem de fer polítiques d’habitatge i de conciliació molt més potents. Una altra necessitat té a veure amb l’àmbit sexual i reproductiu: hem de facilitar que les dones tinguin els fills més aviat.

I, finalment, un element molt important és la cobertura de les necessitats bàsiques. No pot ser que les famílies que pateixen un daltabaix econòmic tinguin un risc tan gran de caure en la pobresa.”

PRESTACIÓ UNIVERSAL D’AJUDA A LA CRIANÇA

El 44% de les persones ateses per Càritas Barcelona el 2022 pertanyien a llars amb infants i adolescents. “Només pel fet de tenir fills ja tens un risc més alt de caure en situació de pobresa”, denuncia Miriam Feu, cap d’Anàlisi Social i Incidència de Càritas Barcelona i coordinadora de l’informe *Una ajuda que no arriba*. “La protecció del col·lectiu dels infants i adolescents continua sent un repte pendent que tenim com a societat.”

Per això, entre d’altres mesures reclamen una prestació universal d’ajuda a la criança: “Tenim l’evidència que aquest tipus d’ajudes realment són efectives a l’hora de reduir la pobresa infantil d’un país. Per tant, és molt important que s’apliqui com més aviat millor.”

Dels 27 països de la Unió Europea, només n’hi ha set, entre els quals Espanya, que no tenen la prestació universal per fill. Des que la va introduir, Polònia ha passat de ser un dels països amb les taxes de pobresa infantil més elevades a estar molt per sota de la mitjana eu-

ropea. Com informa Lluís Torrens, “hem calculat que la prestació universal per criança tindria un cost de 1.300 milions d’euros l’any, inasumible per als pressupostos de la Generalitat. Qui se n’hauria d’ocupar és l’Estat, per la via fiscal o per prestacions de la Seguretat Social. Soc força optimista que s’acabarà aprovant. Potser no ho veurem immediatament però sí en els propers anys. Es podria percebre via l’Ingrés Mínim Vital.”

Càritas, que és membre del Comitè Assessor per a l’Estratègia de lluita contra la pobresa infantil, demana tres pilars bàsics de protecció de la vulnerabilitat: polítiques públiques efectives d’accés i manteniment d’un habitatge digne, una política d’ingressos mínims que arribin a tothom que els necessita i polítiques específiques de protecció de les famílies amb infants i adolescents, sobretot enfocades a trencar la transmissió intergeneracional de la pobresa. En aquest marc s’inclou la prestació universal per criança. També es demana una alimentació saludable i la igualtat d’oportunitats educatives tant a l’escola com a les extraescolars. “Tot això impacta en el benestar emocional de pares i infants, i dificulta que puguin exercir la parentalitat positiva que pensen que haurien de fer”, conclou Miriam Feu. ■

TERRA D’IMMIGRATS

Catalunya és terra d’immigrats. Així titulàvem el primer pla de fa dues edicions. I ho justificàvem per aquesta reflexió que fa el Centre d’Estudis Demogràfics de la Universitat Autònoma de Barcelona, en l’informe *La Catalunya dels 8 milions*, que commemora els 40 anys del centre: “Si als anys quaranta, amb un 20% de nascuts fora, es pensava Catalunya com a *Terra de pas*, i als setanta com a *Terra d’acollida*, actualment Catalunya només es pot entendre com a *Terra d’immigrats* (...). Sense aquest pes tan extraordinari de les migracions no s’entendria l’evolució demogràfica del país, però tampoc l’econòmica, social o cultural.”

Catalunya va arribar el 2023 als vuit milions d’habitants. I d’aquests, 2,8 milions han nascut fora de Catalunya, sumant tant els de l’estranger (21%) com els de la resta de l’Estat (15%). “La immigració és el gran motor del canvi demogràfic a Catalunya”, afirma Albert Esteve, director del Centre d’Estudis Demogràfics, “no només perquè és la que fa que la població continuï creixent, sinó per la intensitat d’un fenomen que hem viscut en poc temps”.

La fecunditat de la dona immigrada no difereix gaire de l’autòctona, “però com que baixen tant els naixements de la població autòctona, els naixements de mares estrangeres en termes relatius cada vegada són més grans. En proporció, aquest percentatge continuarà creixent”, prossegueix Esteve.

Un altre fenomen demogràfic és l’allargament de l’esperança de vida, que a Catalunya se situa actualment en els 83,7 anys. Però el fet que una població sigui envellida no la marca l’allargament de l’esperança de vida sinó la falta d’infants i de joves. Per a Albert Esteve, “l’esperança de vida és potser l’únic petit calmant que tenim, perquè fa que els vells cada vegada siguin més joves”.

PER LA FAMÍLIA I LA VIDA

El 7 d'abril, els bisbats de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat, amb els moviments de família i vida, organitzen la jornada festiva interdiocesana "Per la família i la vida" a l'Escola Maristes la Immaculada de Barcelona. "I és que la família i la vida estan indissolublement unides, no per un determinisme merament instintiu, sinó per la voluntat de Déu que apel·la la nostra llibertat per viure l'amor esponsal i fecund en el qual es manifesta la seva activitat creadora i salvadora", exposen Xavier Padilla i Dolors Parellada, directors del Secretariat de Pastoral Familiar de Barcelona. Serà una jornada amb tallers familiars, xocolatada, una actuació de Paul Ponce, "el malabarista de Déu", i una missa presidida pel bisbe David Abadías.

"Tots som convidats a participar-hi! Tots tenim família, tots som família i tots ens hem d'ajudar en la defensa i cura de la vida humana en tots els seus moments", animen els responsables diocesans de la Pastoral Familiar de Barcelona. En aquest sentit, al llarg dels seus anys de pontificat, el papa Francesc ha estat molt contundent en la defensa de la vida tant la dels no nascuts, com la dels ancians o els malalts. "No és progressista pretendre resoldre els problemes eliminant una vida humana", ha manifestat Francesc, alhora que ha defensat que "la cultura de la vida és un patrimoni que els cristians hem de compartir amb tothom. Cada vida humana, única i irreplicable, té un valor inestimable".

La prestació universal per criança és una mesura que les administracions tenen sobre la taula.

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana parlem de l'**Any de la Pregària**, recollim el missatge del **Papa a joves presos catalans**, el bisbe **Francesc Conesa** presenta un llibre sobre el **Sínodo**, destaquem la campanya de **Mans Unides** i ens apropem a **Càritas Terrassa**

Agustí Codinach

*Pregària de Taizé
al Seminari de Barcelona.*

Preparació per al Jubileu del 2025

Un any dedicat a redescobrir el gran valor de la pregària en la vida

ÁNGELES CONDE
Corresponsal a Roma

Tutta Roma è ormai un cantiere és la frase que més se sent pels voltants de la plaça de Sant Pere. És a dir, "Tot Roma és una obra a cel obert ara mateix". I és que tota la ciutat està immersa en els preparatius per al Jubileu del 2025. Els carrers que envolten el Vaticà estan

en obres i hi ha operaris treballant les 24 hores en molts punts per arribar a temps per a l'obertura de la Porta Santa el 24 de desembre d'enguany. Tan sols per oferir unes dades per comprendre la dimensió de l'operació: es repararan 10 quilòmetres de calçada històrica a l'entorn de la plaça de Sant Pere; amb motiu del Jubileu es duran a terme unes 135 obres a la Ciutat Eterna, i el pressupost puja a 2.100 milions d'euros, segons dades de l'Ajuntament de Roma.

A aquestes obres, se n'afegeixen d'altres que van començar alhora i que també compten amb el finançament dels Fons de Recuperació Europeus que la Unió va concedir als països membres després de la pandèmia del coronavirus.

La ciutat es prepara per al desembarcament d'entre 30 i 35 milions de pelegrins, fidels i turistes, mitjançant la posada al dia d'infraestructures i l'habilitació d'unes altres. Però el Jubileu

Francesc vol potenciar la pràctica de la pregària.

és, essencialment, un esdeveniment espiritual. D'aquesta manera, a la preparació externa de la ciutat de Roma, cal afegir la preparació personal de cadascun dels participants al Jubileu.

Per això, el papa Francesc ha volgut que aquest 2024 sigui l'Any de la Pregària, dedicat especialment a pregar pel Jubileu i pels seus fruits. En concloure l'Àngelus del 21 de gener, el Pontífex anunciava l'inici d'aquest any: "Els propers mesos ens portaran a l'obertura de la Porta Santa amb la qual donarem inici al Jubileu. Us demano que intensifiqui la pregària per preparar-nos per viure aquest esdeveniment de gràcia i experimenteu la força de l'esperança de Déu. Per això, comencem avui l'Any de la Pregària, és a dir, un any dedicat a redescobrir el gran valor i la completa necessitat de la pregària en la vida personal, en la vida de l'Església i del món. Ens hi ajudaran, a més, els subsidis que prepararà el Dicasteri per a l'Evangelització."

Aquests materials ja estan disponibles. Van ser presentats pel Dicasteri amb el seu proprefecte, Rino Fisichella, al capdavant. Des del Dicasteri destaquen que són "instruments que poden

acompanyar la meditació i la lectura per comprendre millor el valor de la pregària". El primer material es titula *Ensenya'ns a pregar*, que és el lema d'aquest Any de la Pregària. Es tracta d'una guia que concentra les altres propostes del Dicasteri. Entre elles, les 38 catequesis del papa Francesc de l'extens cicle sobre la pregària que va desenvolupar durant les audiències generals entre el 6 de maig del 2020 i el 16 de juny del 2021. Uns altres materials pensats per a aquest Any de la Pregària són els vuit volums titulats *Apunts sobre la pregària*, a disposició de les Conferències Episcopals.

El primer és *Pregar avui, un repte a superar*, i compta amb pròleg del Papa. Aquest primer volum, escrit pel cardenal Comastri, destaca els ensenyaments sobre la pregària de figures com santa Teresa de Lisieux, sant Francesc d'Assís i santa Teresa de Calcuta. En aquest pròleg, el Sant Pare recorda "la pregària com un crit silenciós que surt del cor del qui creu i es confia en Déu". A les portes del Jubileu, el Papa convida "a fer-nos més humils i a deixar espai a la pregària que sorgeix de l'Esperit Sant".

El Dicasteri proposa unes altres eines per a la pregària comunitària, en família, per als sacerdots, els religiosos i religioses, els pelegrins a santuaris o els joves. No són noves pregàries, assenyalen els organitzadors del Jubileu, sinó "una ajuda per viure amb una consciència més gran la necessitat de la pregària diària". Per exemple, subratllen que és important preparar-se bé per a la missa o resar el Parnostre amb total atenció.

A més, i com a novetat, el Papa desenvoluparà el que han anomenat "Escola de pregària". El projecte reprèn l'esperit dels Divendres de la Misericòrdia, que va caracteritzar el Jubileu extraordinari de la Misericòrdia el 2016. Com a preparació al Jubileu, Francesc mantindrà diferents trobades per posar en pràctica la pregària amb grups de persones de tota mena. Hi haurà moments per potenciar la pregària d'acció de gràcies a la pregària d'intercessió; per posar en pràctica la pregària contemplativa; la pregària de consolació; la pregària d'adoració; la pregària de súplica... En paraules del mateix Francesc, diferents maneres "per posar la pregària en el centre de l'anunci d'esperança que el Jubileu 2025 pretén fer ressonar en aquests temps convulsos". ■

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Desritualització

Fa uns dies va sortir publicat el Baròmetre sobre la religiositat a Catalunya. Deixeu-me que especuli breument sobre un parell de dades.

D'una banda, l'estudi diu que un 56% dels catalans enquestats afirmen que són catòlics i únicament el 7% d'aquests participa un cop a la setmana o més dels actes de culte. D'altra banda, l'estudi constata que un de cada cinc catalans no sap quin és l'origen del Nadal.

Aquestes són dues dades que manifesten el tarannà del nostre temps; un temps on els rituals que articulaven, recreaven i organitzaven la nostra comunitat i que transmetien els valors i l'ordre de la societat estan desapareixent.

Són diversos els pensadors, com ara Byul-Chul Han, que diuen que hem substituït el símbol per les dades i les informacions i, per això, hem perdut les imatges i les metàfores: ara el que predomina és una comunicació sense comunitat. Els símbols — metàfores —, i no pas les dades, donen el sentit autèntic a la religió.

Si, com deia Durkeim, el ritual és com la pantalla on la societat es projecta, en ella només hi trobem informació; dades canviant, individuals i inestables. La Pasqua que celebrem ara cal arrelar-la amb rituals i símbols perquè prescindir-ne és viure-la en la indigència perquè el ritual és en el temps el que la casa és a l'espai.

Amb la dessimbolització i la desritualització buidem el sentit religiós del món i afeblim la comunitat. Tenir cura dels rituals i dels símbols del calendari és també un camí per revigoritzar l'Església.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Professor d'Antropologia i consiliari a Blanquerna

© Vatican Media

Francesc grava un videomissatge per als interns

“Vull que sapigueu que estic a prop vostre”, diu el Papa als reclusos del CP de Joves

UNA CREU IMPRESSIONANT

L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, feia referència a aquest missatge del Papa durant l'homilia de la celebració de Diumenge de Rams.

El cardenal Omella explicava que els joves de la presó havien fet el recés espiritual Effetà: “Aquest recés els va fer trobar Jesús, i es van penedir i es van abraçar a la creu de Crist.”

En un moment donat del videomissatge, Francesc mostra una creu. “A mi”, reconeixia el purpurat, “em va impressionar aquesta creu i el missatge del Papa”.

A la creu es veu Jesús, de genolls, amb un braç estirat cap al Pare i l'altre “agafant una persona, estirant-la per apropar-la al Pare. Quina imatge més bonica! Crist, sabent portar el seu dolor, apropant-se al pobre, per dur-lo al Pare. Impressionant!”.

Des de l'inici del seu pontificat, el papa Francesc ha escollit llocs perifèrics i d'exclusió per a la celebració del Dijous Sant, entre ells, presons.

Aquest Dijous Sant el Papa es va traslladar al centre penitenciari de Rebibbia, a Roma, per presidir celebració de la Missa de la Cena del Senyor, durant la qual va fer el ritu del lavatori dels peus a 12 recluses del centre. ■

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Barcelona

Diumenge de Rams, el Centre Penitenciari de Joves de la Roca del Vallès rebia un missatge molt especial. A través d'un vídeo, el papa Francesc s'adreçava als joves interns on manifestava, un cop més, la seva sensibilitat cap a les persones privades de llibertat.

Francesc explica als reclusos d'aquest centre, l'únic penitenciari exclusivament per a joves que hi ha a l'Estat, que es va commoure “quan el cardenal Joan Josep Omella em va parlar de vosaltres”. El Pontífex diu amb rotunditat: “Vull que sapigueu que em teniu a prop, que prego per vosaltres, però vull que sapigueu que teniu algú que se l'ha jugat per vosaltres, que s'ha arriscat per vosaltres.”

En un moment del vídeo, Francesc ensenya una creu per mostrar “el que Senyor ha fet per nosaltres. Fixeu-vos, Jesús se la juga i ens ve a buscar i ens treu dels nostres problemes, de la nostra realitat”.

El Pontífex subratlla que Jesús és qui s'arrisca, “agafat de la mà del Pare. S'arrisca per salvar-nos”. Per això insisteix: “No tingueu por. Algú ja va pagar per nosaltres. A vosaltres us queda una mica de paciència per viure la situació en la qual us trobeu. No tingueu por, tingueu paciència i aneu caminant.”

Un consell del Papa als reclusos és que mirin el futur, que “no perdin l'horitzó. Una persona sense horitzó és una persona tancada en ella mateixa, que camina per un laberint. No, camineu cap a l'horitzó i lentament aneu solucionant el problema de cadascú per inserir-se amb goig en la societat”.

Francesc acaba el missatge demanant als joves que preguin per ell, alhora que els desitja “una bona festa” i els imparteix la benedicció.

PAPA FRANCESC

“Una persona sense horitzó és una persona tancada en ella mateixa, que camina per un laberint. No, camineu cap a l'horitzó”

S'hi recull l'experiència del bisbe de Solsona com a pare sinodal

Presentat el llibre de Mons. Conesa “Vers una Església més sinodal”

Un moment de la presentació del llibre.

REDACCIÓ Solsona

Segons informa el bisbat de Solsona, la Sala dels Sants Màrtirs del Palau episcopal de Solsona, amb la presència de més d'un centenar de persones i el periodista i director de la Fundació Catalunya Religió, Jordi Llisterrí, va acollir la presentació del llibre *Vers una Església més sinodal*, juntament amb l'autor, Francesc Conesa i Ferrer, bisbe de Solsona i pare sinodal del Sínode de Bisbes.

En aquest llibre es recull l'experiència del bisbe com a membre de la XVI Assemblea del Sínode.

Jordi Llisterrí va començar la presentació dient que “el fet que Francesc

Conesa hagi estat triat com a pare sinodal és un gran reconeixement i una responsabilitat també” i que “el llibre no és un llibre d'anècdotes, sinó que hi surt molt ben reflectit el que és un Sínode”.

Llisterrí va comentar que una de les paraules que surt més és “pregària” i que aquest llibre es pot llegir molt bé en clau universal.

De la seva banda, el bisbe Francesc Conesa va manifestar l'agraïment d'haver pogut participar en el Sínode i el privilegi que això ha significat per a ell. El bisbe de Solsona va reconèixer que aquest llibre el va escriure a petició de l'editorial Claret i que li va costar molt dir que sí, però que va parlar amb els bisbes que havien anat amb ell al Sínode i els tres li van refermar que l'havia d'escriure.

La presentació va continuar amb algunes preguntes de Jordi Llisterrí al bisbe Conesa.

Tant abans com després de la presentació, els assistents van poder adquirir el llibre del bisbe Francesc, el qual va signar exemplars durant una bona estona.

Aquesta presentació va tenir lloc en el marc de la Jornada Sacerdotal de la Missa Crismal, en la qual es beneeixen els sants olis i els capellans renoven les promeses sacerdotals. ■

JORDI LLISTERRI
“El fet que Francesc Conesa hagi estat triat com a pare sinodal és un gran reconeixement i una responsabilitat també”

Zarel León, membre del Centre d'Estudis Ecumènics de Mèxic

“No només cal anar transformant les violències evidents, també les estructurals”

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Barcelona

La campanya de Mans Unides d'enguany té com a lema “L'efecte ésser humà. L'única espècie capaç de canviar el planeta”. El 2023 les delegacions de Mans Unides de Catalunya i Balears van donar suport a 52 projectes de desenvolupament. El Centre d'Estudis Ecumènics de Mèxic és un dels socis locals de Mans Unides. Una dels seus membres, Zarel León, va ser a Catalunya per compartir el treball de l'entitat.

Com llegeixen el lema d'aquest any de Mans Unides?

Som l'única espècie capaç de transformar o de fer canvis al planeta, a la terra comuna, i hem posat el planeta en una situació de crisi, també de crisi humana, però som l'única espècie capaç de revertir-ho. Els efectes de la crisi climàtica impacten directament en les poblacions més vulnerables, en el seu estil de vida.

Nosaltres ens concentrem en aprofitar les fortaleces que hi ha al territori, que són originades i que emanen de l'organització tradicional dels pobles; que tenen un teixit social molt més sòlid, però amb unes condicions d'empobriment molt més profundes. Treballem per enfortir els pobles i comunitats indígenes a partir dels drets col·lectius i els drets indígenes.

Precisament les comunitats que més tenen cura de la terra són les que més pateixen les conseqüències del canvi climàtic...

Per això creiem que cal aprendre'n molt, d'elles, perquè la diversitat més gran del planeta és on hi ha els pobles originaris, indígenes i afrodescendents,

i és perquè n'han tingut cura molt millor que la resta de la població del planeta.

Quines són les principals vies de treball que desenvolupa el Centre d'Estudis Ecumènics?

En particular, amb el projecte amb Mans Unides, el que desenvolupem són tres vies de treball. La primera és aconseguir governs a nivell municipal des d'una lògica de governs assemblearis, on no s'esculli per partits polítics i que els candidats no siguin per a un govern piramidal, sinó que s'esculli la persona que governarà en una assemblea comunitària.

La següent línia de treball és una ràdio comunitària, que funciona amb homes i dones joves de les diferents comunitats de tres llengües indígenes. Es promou una cosmovisió de la cura del territori integral i també de les pràctiques de presa de decisions ancestrals.

I, finalment, tenim un eix de participació política de les dones a nivell comunitari. Les dones, generalment, no han format part de l'assemblea per moltíssimes raons, però estem convençuts que la comunitat serà molt més forta i tindrà solucions més integrals si elles són presents.

Què significa ser dona en un país com Mèxic?

Arreu del món hi ha un patriarcat, però a les comunitats empobrides i vulnerables l'opressió és molt més forta, tot i que també és possible transformar-la. Fem un treball en el qual es fa molta observació, documentació de les violències que hi ha entrellaçades que impedeixen la participació política de les dones en la comunitat, però també molta incidència per sensibilitzar la família, l'assemblea, l'autoritat comunitària.

Hi ha moltíssims actors que partici-

pen en el fet que una violència contra una dona sigui possible. L'anomenem *continuum* de violència. I és que cap violència no ve sola. Hi ha algú que està mirant, algú que hi dona suport, algú que la reproduceix... No només cal anar transformant les violències evidents, també les estructurals. Per què les nenes abandonen més aviat l'escola que els nens? Per què les dones tenen més feina en anar a buscar l'aigua? Per què no tenim veu a l'hora de participar en l'assemblea?

Què suposa la integració plena de la dona en la comunitat?

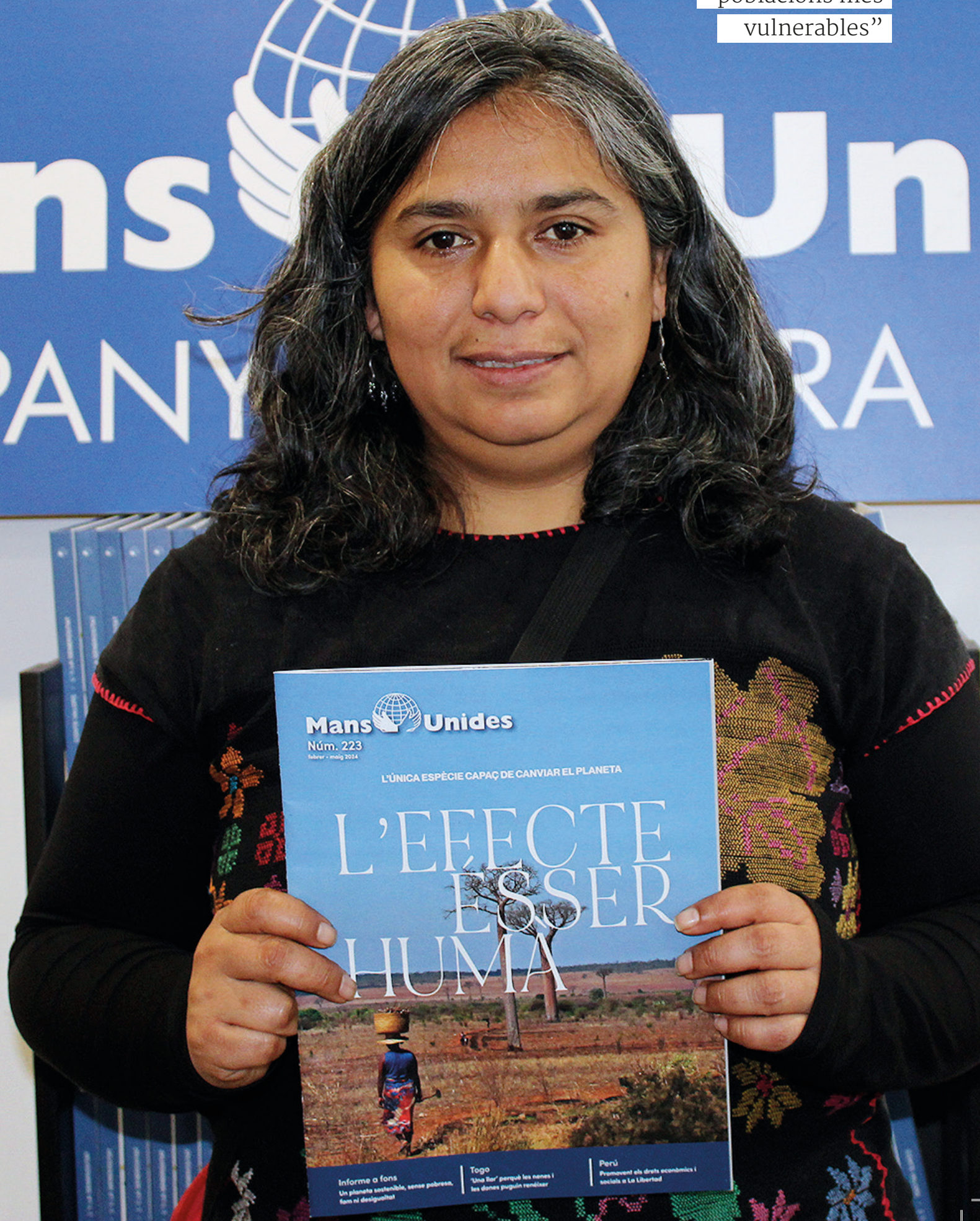
La comunitat ha anat una mica cega, una mica sorda, una mica manca i una mica coixa perquè només camina amb la meitat del seu cos, que és la visió i la decisió dels companys germans homes. Quan la comunitat obre els ulls, fa servir els dos costats de la cara, la comunitat es transforma, perquè és una comunitat que sap anar dreta, que aconseguirà canviar.

Com somia el futur?

Crec que hem de tenir en compte, a més de la cura de la creació, la força de l'espiritualitat, que no és una espiritualitat individual, solitària o lineal amb Déu, sinó que té a veure amb ser part d'una creació i amb formar part amb un tot en el qual estem integrats i engranats. Hem de tenir cura de la creació i saber que ella ens cuida per poder continuar existint. La terra té prou recursos perquè visquem bé i feliços tots en una justícia climàtica, d'igualtat per a tots.

És cert que hi ha una crisi, crec que irremeiable, perquè ja hem passat a un punt de no retorn pel que fa al planeta i a la seva cura. Això té a veure amb un model de consum i de creixement econòmic. I els pobles i comunitats indígenes ho tenen molt clar. Hauríem d'aprendre'n i deixar-los avançar. ■

“Els efectes de la crisi
climàtica impacten
directament en les
poblacions més
vulnerables”

Mònica Martínez Reche, directora general de Càritas diocesana de Terrassa

“El rostre de la misericòrdia és el de totes les persones voluntàries que viuen el patiment dels més vulnerables”

MONTSERRAT CREUS
Secretària del GIEC

Aquest curs Càritas diocesana de Terrassa celebra el desè aniversari de la seva creació. Quins actes tenen previstos?

El mes de novembre passat, per la Jornada Mundial dels Pobres, vam fer l'Eucaristia d'inici de la celebració del desè aniversari i la clausura serà el 19 d'abril proper a les 20.30, on gaudirem d'un concert de l'Escolania de Montserrat a l'església del monestir de Sant Cugat, a benefici de Càritas. Tothom qui vulgui venir pot adquirir una entrada a través del web per 10 € o 20 €.

Quin balanç fa d'aquests primers deu anys?

Per a una institució com Càritas, fer

balanç és molt complicat. Podem dir que durant aquests deu anys Càritas ha continuat amb la missió d'acollir i treballar amb les persones en situació de pobresa i exclusió des de l'acció directa al territori, de la mà de les parròquies, amb els mossens i els voluntaris. Treballant juntament amb tècnics per donar no només un servei sinó el millor servei que podem donar.

Ens hem fet forts davant de les diferents crisis: el Covid, els impactes col·laterals de les guerres, la dificultat en accedir a un habitatge, les contínues arribades massives d'emigrants... treballant plegats amb el suport dels voluntaris, socis i donants per poder cobrir totes les demandes que arriben a les portes de Càritas.

Quin és el rostre de la misericòrdia?

El rostre de la misericòrdia és el de totes les persones voluntàries que vi-

uen el patiment de les persones més vulnerables, les acullen i les acompanyen, semblant llavors d'esperança per tal de poder tenir una vida digna.

Quins objectius tenen a Càritas per als propers anys?

Els objectius són continuar amb la nostra tasca. Aconseguir sensibilitzar més el nostre voltant, que se sentin part del moviment que suposa ajudar la comunitat, el veí, amb el repte de ser cada vegada més. Treballar amb més qualitat, poder tenir més incidència en els canvis que s'han de produir per poder donar visibilitat a la realitat que ens envolta i així ajudar a integrar tantes persones que han quedat excloses de certs drets només pel fet de ser pobres. Durant el 2023 hem treballat per tal d'obtenir el certificat ISO9001 i continuem treballant de manera més intensa amb l'Administració, altres entitats, empreses, centres educatius..., per poder donar una cobertura més diversa i de més qualitat, i millorar cada dia el servei i acompanyament als participants. ■

“Durant aquests deu anys Càritas ha continuat amb la missió d'acollir i treballar amb les persones en situació de pobresa i exclusió des de l'acció directa al territori”

URGELL

Mons. Joan-Enric Vives celebra 50 anys de sacerdot a la Missa crismal

L'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va celebrar amb els preveres, diaques i laics els 50 anys de la seva ordenació sacerdotal el Dilluns Sant, durant la Missa crismal. Ofrenà una casulla a tots els preveres assistents a la jornada i una dalmàtica als diaques. Els preveres van utilitzar el regal per a la celebració eucarística i van pregar junts en comunió precisament el dia en què renovaren les promeses sacerdotals.

TERRASSA

Missa crismal a la catedral

El dimarts 26 de març es va celebrar la Missa del Crisma a la catedral de Terrassa. Van celebrar 75 preveres i 12 diaques. El poble va omplir la missa. El bisbe Salvador va convidar a viure la fraternitat sacerdotal, participant en les trobades diocesanes, superant els protagonismes personals, treballant tots junts, preveres, diaques, religiosos i laics en la gran missió evangelitzadora de l'Església.

En el dinar posterior es va homenatjar els preveres que celebraven el jubileu sacerdotal.

GERONA

L'advocada Elena Ribera, pregonera de la Setmana Santa de Girona

El pregó de la Setmana Santa de Girona va anar a càrrec de l'advocada i política Elena Ribera, qui va oferir unes reflexions sobre la contemplació de la Processó del Sant Enterrament, que va resumir en la frase clau "l'amor és més fort que la mort". També va resseguir el sentit de cadascuna de les confraries.

LLEIDA

Per Rams, la Mare de Déu dels Dolors surt al carrer

La processó penitencial en honor a la Mare de Déu dels Dolors va obrir, com és tradició a Lleida els diumenges de Rams, el calendari de processons de la Setmana Santa amb molta participació. El Dimecres Sant se celebra la processó del Trasllat; el Dijous Sant, la del Silenci; i el Divendres Sant es fa la del Sant Enterrament.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

El bisbe Agustí visita la Llar "la Mercè" de Sant Feliu de Llobregat

El bisbe Agustí Cortés, acompanyat del secretari general i canceller de la diòcesi, Mn. Joan Pere Pulido, del vicari general i rector de la catedral, Mn. Josep Maria Domingo i del delegat de Pastoral Social Penitenciària, P. Jesús Bel, va visitar la Llar "la Mercè" de la Fundació Mercedària. Acull persones que surten de diversos centres penitenciaris i que els cal una reinserció a la societat. Actualment hi viuen sis persones.

SOLSONA

Pelegrinatge al castell de sant Francesc Xavier

El cap de setmana del 8 al 10 de març, un grup de joves de la delegació de Joventut del bisbat va participar a la Javiera: el pelegrinatge que aplega milers de fidels al castell navarrès on va néixer sant Francesc Xavier. Els joves van alternar estones de caminada amb moments de formació i conversa en grup, descoberta d'indrets com Foz de Lumbier i la celebració de la fe.

VIC

Les Càritas de la diòcesi aproven els pressupostos del 2024

L'1 de març es va celebrar l'Assemblea de les Càritas del bisbat de Vic. L'acte va comptar amb la participació dels representants de les Càritas que conformen la diòcesi i va ser presidit pel bisbe Romà Casanova, Mn. Ramon Donada, delegat episcopal i Ramon Martínez, director. Es va aprovar el pressupost previst per al 2024 i es va presentar el nou model organitzatiu de l'entitat.

TARRAGONA

Missa crismal a la catedral de Tarragona

Prop d'un centenar de preveres van participar, el Dilluns Sant, en aquesta celebració que va presidir l'arquebisbe Joan Planellas i que van concelebrar fra Octavi Vilà, bisbe electe de Girona; Mons. Vicente Jiménez, administrador apostòlic d'Osca-Jaca i arquebisbe emèrit de Saragossa. Durant la missa, els preveres van renovar les promeses sacerdotals, es van beneir els olis dels malalts i dels catecúmens i es va consagrar el crisma. Al final va tenir lloc l'homenatge als preveres i diaques que aquest any celebren els 25 i 50 anys d'ordenació.

TORTOSA

Benedicció del nou local de Càritas a Vandellòs

El 22 de febrer, Càritas parroquial de Vandellòs va celebrar la benedicció del nou local. Aquest espai està novament cedit per l'Ajuntament Municipal de Vandellòs i l'Hospitalet de l'Infant. Després de fer les modificacions i adequacions, Càritas parroquial disposa d'un local a peu pla, amb un ampli espai de magatzem, un ampli rebedor per repartir el menjar i un despatx per fer les acollides i l'arxiu. La benedicció va ser realitzada per Mn. Jordi Salvadó, rector de la parròquia i president de Càritas parroquial.

FERRAN RIERA
 Director Escola Llissach
 (Santpedor)

AULA EDUCATIVA

El mòbil i l'escola

L'escola és el lloc d'ensenyar a pensar i fer-ho de la manera que els infants i joves necessiten

Sembla que per fi alguna cosa canvia. La Conselleria d'Ensenyament va decretar una ordre en la qual es prohibeix l'ús del telèfon mòbil a l'escola per part dels alumnes de primària i es demana als alumnes de secundària que el mantinguin en silenci i guardat a les bosses o en algun lloc que s'habiliti a tal efecte.

Hem escoltat grups de pares i mestres comentar, alleugerits, l'encert d'aquesta mesura. Perdoneu l'obvietat i el comentari fàcil. Calia arribar fins aquí?

Hi ha escoles (les que no han renunciat a educar) en les quals els seus mestres fa temps que batallen per aconseguir un espai (no només a primària, també a l'ESO) lliure de mòbils entre els alumnes. Batallen amb els mateixos alumnes i, no poques vegades, amb els pares (gràcies a Déu no tots) que s'enfaden quan retires l'aparell als seus fills per haver-lo usat dins de les dependències escolars.

El que més temo de tot plegat és que hi ha qui ha necessitat d'aques-

ta ordre de la Conselleria per tal de coaccionar el seu fill o el seu alumne a l'ús del sentit comú. L'altra cara de la moneda de la tirania del "tothom ho fa" que els adolescents saben utilitzar tan bé, és la dels adults que diran "no pots portar el mòbil perquè està prohibit" oblidant que, en educació, una raó pobra o incompleta vacuna el noi contra el canvi que vols provocar en ell.

A hores d'ara encara hi ha qui demana raons per allunyar els mòbils de les escoles sota la idea que "l'escola no pot deixar el món a fora. Els mòbils formen part del món. El que cal és educar a fer-ne un bon ús".

A tots aquests ben intencionats caldrà recordar-los que l'escola no és el lloc de les classes pràctiques per ensenyar el bon ús de les eines que la societat ens posa a les mans. L'escola, per molt que s'entestin alguns pedagogs i analistes educatius (als quals caldrà deixar d'escoltar després dels deplorables resultats de l'informe PISA), no és el lloc per ensenyar a fer o el *making by doing*. No. Essen-

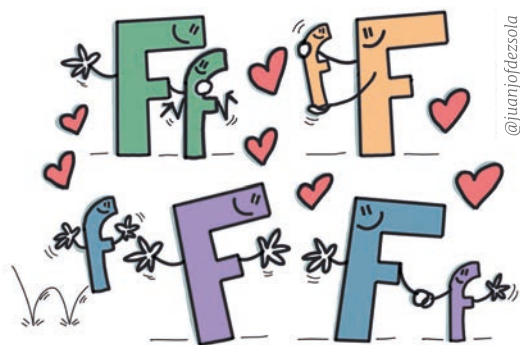
cialment l'escola no és això.

L'escola és el lloc d'ensenyar a pensar i fer-ho de la manera que els infants i joves necessiten. Ensenyant a llegir i a escriure, a escoltar música i cantar-la, a discutir un problema de matemàtiques i veure'n els serrells que el fan interessant per a la pròpia vida, a memoritzar poemes i recitar-los, a construir junts una obra de teatre i descobrir el valor que té conèixer i comprendre el món, tocar-lo amb les mans i deixar-se impactar pel misteri que conté.

No necessitem mestres que entenguin el cervell del nen i alhora sàpiguen quines aplicacions del mòbil poden servir per activar-lo. Necessitem mestres que es mirin els alumnes, que creïn lligams humans allí on no n'hi ha i que permetin, ara sí, al cervell (substrat físic dels afectes i decisions humanes) tenir un lloc des del qual partir, des del qual treballar en la comprensió del significat de les coses. Quan això es dona, reconèixer el mal ús que un fa del mòbil és molt més fàcil. ■

MERITXELL PLANA

Activista, comunicadora i catequista de Santa Tecla (Barcelona)

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

Per què ser mare?

Portar un fill al món és un acte de generositat amb la societat i amb el món com pocs

Una companya de feina, davant les meves queixes sobre alguna malifeta dels meus fills, va exclamar: “Quina sort que tinc de no tenir-ne, tot això que m’estalvio!” Aquesta frase va caure com una sentència en el meu cervell que provava de gestionar-la sense sentir-se culpable.

La primera vegada que recordo voler ser mare va ser quan va néixer la meva germana petita, la Sílvia. Era tan bonica i moguda i sensible que m’agradava estar amb ella. Els sis anys de diferència no eren prou espai per ser la seva mare, però, una mica, me’n sentia (encara me’n sento, no us ho negaré). Ser mare és una de les decisions que he pres amb més determinació. És més, avui dia no em sé imaginar la vida sense ser-ne, però confesso que, sigui per la rapidesa amb què passa la vida, sigui per la poca capacitat que tenim per dedicar-nos a pensar en la nostra transcendència, de vegades me n’oblido. Oblido aquella il·lusió que tot ho impregnava, aquell desig de saber-li la carona, aquella ferma voluntat de fer-ho molt bé. I em reconec expressant queixes i frustracions

fruit més de les meves expectatives que de la realitat. M’adono que a mesura que passen els anys, ser mare o pare és més complicat i la certesa entre el que faig bé o malament es desdibuixa. I és en aquests moments que torno a l’origen. I deixo caure la sentència novament en el meu cervell: per què ser mare? Per què parir i per què patir?

No és gaire fàcil d’explicar, però portar un fill al món és un acte de generositat amb la societat i amb el món com pocs. Per a mi, tenir un fill és poder veure els defectes dels teus pares en tu mateix i és voler millorar perquè un altre ésser tingui més oportunitats que tu. És voler contribuir a fer un planeta millor, basat en el respecte, la tolerància i la bondat que t’esforces a transmetre, però també és acceptar que l’error forma part del camí. Ser mare és una de les millors decisions de la meua vida, i malgrat que em faci patir i em faci sentir perduda més vegades de les que voldria, no la canviaria per a res. I dono gràcies a Déu per tenir els meus, ara adolescents, fills.

Quan tinc l’oportunitat d’acostar-me a d’altres realitats fent de

catequista o de formadora a les aules m’adono que cada personeta és fruit de com cada família respon a la pregunta del “per què ser pares?” Hi ha nens que passaran per la vida de puntetes, n’hi ha que s’enfangaran fins als genolls per ajudar els altres. I n’hi ha que decidiran no ser mai pares, perquè no els haurem sabut transmetre la felicitat que suposa veure’ls créixer i l’alegria que suposa veure’ls volar amb tot allò que els hem donat i que farà de plomall per a les seves ales.

Els meus fills, que són la meua joia, són petits mestres, que m’ensenyen que a la vida hi ha coses per les quals val la pena viure, que hi ha energia quan sembla que ja no en queda, que la paciència mai s’acaba, que els propòsits i les fites són millor si es comparteixen i que l’amor, quan el sents des de molt endins, pot arribar a fer mal.

Potser és veritat que si no tingués fills podria fer més coses, podria gastar el meu sou en allò que volgués, podria viatjar, canviar-me de cotxe o de casa, anar a l’última moda o sopar cada dia fora, però la meua vida ja no seria meua. Jo volia ser mare. ■

TICA FONT
Centre Delàs
d'Estudis per la Pau

Seria convenient que es posés a debat si estem a favor de la dissuasió o som més partidaris de la distensió

Europa es prepara per a la guerra

Aquestes setmanes els debats i els missatges que llença la Comissió Europea és que cal incrementar la despesa en defensa, que cal incrementar la despesa per comprar armament nou, que cal finançar la indústria d'armament, que cal que la indústria d'armament fabriquí més armes, que la capacitat de produir és insuficient i finalment que cal subvencionar la recerca en noves armes.

Fins i tot s'han marcat objectius molt concrets: fer compres conjuntes de projectils per a Ucraïna valorats en 1.500 milions d'euros, la Comissió invita els estats membres a adquirir almenys un 40% dels equips de defensa de manera conjunta d'aquí al 2030 i que almenys el 50% de les contractacions dels ministeris de Defensa es realitzin en la indústria europea d'aquí al 2030 i del 60% fins al 2050. A més, es fixen l'objectiu que el valor del comerç dintre de la UE representi almenys el 35% del mercat de la UE de defensa.

Moltes propostes destinades a preparar-se per a la guerra, invertir en més armes, invertir en indústria d'armes; si la producció s'incrementa, també s'incrementaran les exportacions d'armes al món; en definitiva s'incrementarà la inseguretat i la conflictivitat mundial. Ens preparem per mostrar als altres que som forts, que els podem aixafar, que no

ens poden portar la contrària. Això es diu dissuasió.

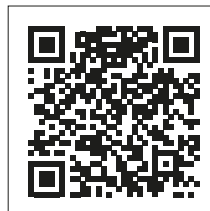
Però els ciutadans cal que opinem, cal que expressem el nostre sentir. Les enquestes d'opinió donen suport a les inversions en defensa al mateix temps que les persones opinem majoritàriament que no volem la guerra, que no volem viure una altra guerra. Seria convenient que es posés a debat si estem a favor de la dissuasió o som més partidaris de la distensió.

L'argument que s'esgrimeix per defensar aquesta política de rearmament és que Rússia ens pot atacar, és a dir, generar por, por de Rússia. Les pors poden estar fonamentades o poden ser improbables; però els polítics solen jugar amb la por per fer que les persones acceptem les seves polítiques.

Independentment de la por que tinguem de Rússia, algun dia la guerra d'Ucraïna acabarà i Rússia continuarà sent un veí nostre amb el qual caldrà establir relacions diplomàtiques i comercials. La pregunta a fer-se és: què és millor, preparar-se per a la guerra amb Rússia o crear ponts de diàleg i de distensió? No és necessari que siguem amics íntims, però és i serà un veí amb el qual haurem de parlar de problemes globals que ens afecten. Pensem en com evitem més desastres humanitaris. ■

“HEM ASSOLIT 200.000 VISUALITZACIONS A LES MISSES”

Mn. Gerard Soler, rector de la parròquia de Santa Maria de Gardeny, Lleida, emet cada dia el Rosari i la missa per Youtube

MACIÀ GRAU

El 4 de març del 2021, Mn. Gerard Soler, rector de la parròquia de Santa Maria de Gardeny, va començar a emetre en directe cada dia el Rosari i les misses en castellà i català per Youtube. Soler va posar en marxa les retransmissions gràcies a l'ajuda d'un tècnic informàtic de Tarragona, que el va ajudar a connectar amb els feligresos d'arreu del món. El canal, que es diu *Comunidad parroquial de Santa Maria de Gardeny*, té més de 1.200 subscriptors i 1.600 vídeos,

la majoria dels quals superen les 500 visites. En total, des de l'inici de les retransmissions, les misses de la parròquia les han vist més de 200.000 persones. Aquestes visualitzacions estan repartides en diferents punts del món, la majoria dels quals són d'Espanya (77.000), Mèxic (26.000), Estats Units (13.000), i Colòmbia (9.500), entre d'altres.

Com va començar aquesta iniciativa?

Tot va sorgir perquè un servidor tenia complex d'inferioritat, sentia parlar altres sacerdots que estaven presents a les xarxes socials, i em vaig adonar que havia de fer-hi alguna cosa. En aquell moment vaig comptar amb l'ajuda d'un tècnic de Tarragona, que ens havia col·locat els micros a la catedral i també a la meua parròquia, i em va instal·lar tot l'equip per poder retransmetre les misses en directe per Youtube. M'ho va posar tot molt fàcil, i vam començar així, humilment, perquè

al final l'únic que faig és resar el Rosari i celebrar l'eucaristia. De fet, quan celebro la missa, moltes vegades ni hi penso que estem sortint a l'aire, i alguna vegada quan me n'adono, miro a la càmera, perquè sempre hi ha algú que em diu: “Mossèn, no ens mira mai!” Jo miro a la gent que hi ha a la parròquia normalment. La retransmissió és tan senzilla que a vegades ni t'adones que això està sortint, perquè només tenim una càmera al costat de l'altar, i res més.

El sorprèn que les misses tinguin tantes visualitzacions?

Em sorprenen més els dies que a la parròquia hi ve poca gent i després quan entro al canal de Youtube veig que la missa l'han seguit 60 persones, a vegades fins i tot més de 500. En total, hem assolit 200.000 visualitzacions a les misses que emetem al canal, i després d'assolir aquesta xifra molts mitjans de comunicació es van posar en contacte amb mi

Mn. Gerard Soler va ser entrevistat pel bisbat de Lleida després d'assolir les 200.000 visualitzacions a Youtube.

per entrevistar-me. Per a mi no és res d'extraordinari, només procuro fer-ho bé, perquè tothom se senti acollit a la nostra comunitat.

El segueixen feligresos d'altres països també?

Sí, i a vegades me n'oblido durant la missa, però sempre em quedo sorprès de veure que ens mira gent de l'altra banda del món, com per exemple dels Estats Units, de Mèxic, de Colòmbia, Itàlia, de tants països... qualsevol pot accedir a les nostres misses i rosaris. Jo ho veig com una bona manera de servir-nos de la tècnica, amb l'objectiu de fer arribar la Paraula de Déu al màxim nombre de persones possible. L'únic condicionant que tenim és que en tenir gent d'altres països,

fem la missa un dia en català i un dia en castellà, i anem alternant. En algunes ocasions alguns feligresos de la parròquia que són migrants de Bolívia o de Colòmbia m'han demanat que recordi algun difunt del seu país durant l'eucaristia, i ells després han enviat el vídeo de la missa i de la pregària al seu país, perquè allí vegin que hem resat per aquesta persona.

Què en pensa el seu entorn, d'aquesta iniciativa?

En general, la gent està molt contenta, perquè les persones grans que no poden venir a missa em poden veure per internet. És cert que algunes televisions també emeten la missa els diumenges, però als feligresos de la parròquia

els agrada veure el seu rector, perquè em coneixen. Després em diuen que m'han vist per Youtube, i per a ells és més personal i proper. A la parròquia cada setmana en faig propaganda, tenim uns tríptics on anunciem el nostre canal de Youtube, i també aconsello als que són més grans que busquin l'ajuda dels joves perquè puguin veure la missa per internet, ja sigui des de l'ordinador o bé connectant el Youtube a la televisió. Pel que fa als altres sacerdots, no m'han comentat res al respecte, però els que s'ho estiguin plantejant, jo els animaria a fer-ho, ja que fins i tot és una ajuda per al mossèn, perquè t'ajuda a preparar-te l'homilia cada dia.

En un futur té pensat gravar al-

tres tipus de continguts al canal, com xerrades o presentacions de llibres?

De moment, a la parròquia no he pensat fer res més del que ja estic fent. Però el meu desig és continuar, fins on arribem, perquè no soc jove tampoc, i a vegades un ha d'acceptar la realitat. D'altra banda, en ser també el capellà de l'oratori de la Mare de Déu de l'Acadèmia, allà hi tinc una càmera per gravar algunes celebracions, i sempre dic als feligresos i als grups de joves que la poden utilitzar per emetre alguna conferència. Si m'avisen, jo ho comunico al tècnic i ell els envia l'enllaç perquè ho puguin penjar a la xarxa. ■

“A vegades me n'oblido durant la missa, però sempre em quedo sorprès de veure que ens mira gent de l'altra banda del món”

“Les persones grans que no poden venir a missa em poden veure per internet”

“És cert que algunes televisions també emeten la missa els diumenges, però als feligresos de la parròquia els agrada veure el seu rector”

Al canal de Youtube de la parròquia s'hi poden veure les misses de cada dia.

No és agosarat dir que l'alenada de Jesús als deixebles el diumenge després de la Resurrecció ens arriba a nosaltres avui, en el present

L'alenada de Jesús

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, fa vuit dies seguits que celebrem la Pasqua. De fet, per ser exactes en la nostra afirmació, hauríem de dir que fa tota una vida que celebrem la Pasqua. La celebrem perquè sabem que és el centre de la nostra fe. I en aquest diumenge de l'Octava, també dit de la Misericòrdia o de pasqüetes, embolcallats encara per la llum gloriosa de la Resurrecció, i quan els nostres pobles i viles celebren aplecs, festes i romeries d'alegria, rebem la notícia de la més profunda esperança cristiana: l'alè de Jesús (Jn 20,22).

Per l'esperança sabem que la força que ens fa actuar, l'esperit que ens empeny i la il·lusió que ens acompanya, estan garantits per la Resurrecció del Senyor i per la memòria que nosaltres, com a comunitat de seguidors, fem d'aquest esdeveniment central. Sabem que la memòria és la capacitat humana que ens ajuda a retenir un fet, un concepte o una circumstància, i és gràcies a la memòria que podem agermanar en el present allò que és passat. Però vet aquí que els cristians apliquem un concepte diferent i aquest és el de *memorial*. Es tracta d'un concepte, el de *memorial*, que va molt més enllà del record, perquè fa present i viu un esdeveniment que ha succeït. Per això, no és agosarat dir que l'alenada de Jesús als deixebles el diumenge després de la Resurrecció ens arriba a nosaltres avui, en el present.

Com respondrem quan ens facin la pregunta de quin efecte té aquesta alenada de Jesús en nosaltres? Doncs dient que l'alè de Déu, és a dir, l'Esperit Sant, ens manté en connexió i compromís amb la vida de Déu i ens evita haver de fer el que explica l'evangelí d'avui sobre sant Tomàs.

L'alenada de Jesús, que és l'alenada de l'Esperit de Déu, ens proposa el compromís cristià, un compromís exercit en les nostres comunitats eclesials que són ara més pasquals que mai. Així m'agrada copsar-ho en les diverses jornades que ja porto de visita pastoral i que m'ha dut a celebrar la mateixa nit de joia amb vosaltres. Reitero la idea que relliga l'alenada del Senyor amb el nostre compromís cristià: creure en Déu que ha tastat la humanitat en Jesús i que l'ha ressuscitat.

L'alenada de l'Esperit del Senyor ens dissiparà les indiferències, perquè la indiferència és el pas previ al desastre. Del mal que ocasiona la indiferència n'he parlat diverses vegades en aquest mateix espai i en parlaré encara la propera setmana. La indiferència ens esborra l'esperança, les ganes de pregària i la necessitat de viure comunitàriament. Aquest diumenge en què avancem la Pentecosta, escombrem, amb l'alè de Jesús, qualsevol indiferència davant del fet íntimament inqüestionable de l'alenada que es passeja pels nostres cors.

Ben vostre. ■

Tots els sagraments són fruit de la Pasqua, de l'amor de Déu manifestat en el seu Fill, sobretot en la seva mort i la seva resurrecció

Al final ens salvarà la misericòrdia

SALVADOR CRISTAU COLL

Bisbe de Terrassa

Tot just fa vuit dies celebràvem la Vetlla Pasqual en la nit santa de la resurrecció del Senyor. En aquella celebració vam beneir les fonts baptismals i alguns catecúmens adults van rebre els sagraments de la iniciació cristiana en diversos llocs de la nostra diòcesi: el Baptisme, la Confirmació, l'Eucaristia. D'aquesta manera, molts començaven a ser cristians en l'antiguitat, però amb el pas dels segles, la celebració del sagrament del baptisme es va avançar per realitzar-se tan aviat com fos possible. Per això molts de nosaltres el vam rebre de petits, i així ho hem viscut també en amics i familiars quan tenen una criatura.

La Pasqua és, doncs, un temps de gràcia molt especial en el qual se'ns convida a rebre els sagraments, a participar-hi i renovar la nostra iniciació cristiana recordant el dia del nostre baptisme, o de la nostra confirmació, i a tornar a professar la fe de l'Església amb el nostre "sí" generós i confiat a Déu.

Tots els sagraments són fruit de la Pasqua, de l'amor de Déu manifestat en el seu Fill, sobretot en la seva mort i la seva resurrecció. Déu ens crida a viure amb Ell i ens dona els sagraments que són com els canals de la seva gràcia per a la nostra vida en aquest món.

Durant el temps de Pasqua, que hem iniciat, se'ns ofereixen especialment, com he dit, el Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia. Però no podem oblidar el sagrament de la Penitència, la Confessió, que és com una renovació del nostre baptisme. És cert que en ell hem rebut i hem començat una vida nova, però també ho és que som febles i constatem la necessitat contínua de demanar perdó i de ser perdonats, de ser reconciliats novament amb Déu.

De fet, així ho expressem a l'inici de la celebració de la missa i ho repetim constantment en el Parenostre: "Perdoneu els nostres pecats..."

No podem deixar passar de llarg aquest gran regal del Senyor, fruit de la seva passió i de la seva resurrecció: "Al vespre d'aquell mateix dia, que era diumenge, els deixebles, per por dels jueus, tenien les portes tancades del lloc on es trobaven. Jesús va arribar, es posà al mig i els digué: 'Pau a vosaltres...' Llavors va alenar damunt d'ells i els digué: 'Rebeu l'Esperit Sant, a qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó'" (Jn 20,19-23).

A Jesús això li ha costat la vida, la seva sang vessada per nosaltres. No tinguem por i acudim amb confiança a aquest sagrament de la misericòrdia perquè el perdó no és altra cosa que el seu mateix amor de Pare que ens acull, ens abraça, ens cura les ferides, ens revesteix de nou, i ens fa entrar a casa seva, a participar de la seva festa amb el seu Fill Jesús. De fet, avui celebrem el diumenge de la Misericòrdia de Déu! ■

CONSULTORI BÍBLIC

És un acte de rebel·lia el paper de les dones a l'inici de l'Èxode?

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

“Déu va afavorir les llevadores, i el poble va créixer i arribà a ser molt nombrós” (Ex 1,20).

L'inici del relat de l'Èxode està marcat per un context d'opressió, que va en augment progressivament fins al decret de mort establert pels poders terrenals, encarnats pel faraó que, amb l'objectiu de mantenir el seu estatus i el sistema sobre el qual s'assenta i davant la por de perdre'l, està disposat a qualsevol cosa, fins i tot a allò que va contra natura: la mort dels innocents. La descripció reflecteix un sistema inhumà, marcat per l'esclavatge, per la submissió i destrucció d'aquells que no són ni considerats com a persones.

Davant d'aquesta situació, però, la veu bíblica no en resta al marge, sinó que la denuncia com a insostenible i contrària al disseny diví. Així, en aquest marc de foscor, la llum entra en escena de la mà dels diferents personatges que hi apareixen i que fan una aposta clara per la vida. Davant l'ordre del faraó de llevar la vida als infants acabats de néixer, les llevadores, fent-ne cas omís, protegiran els infants amb l'ús de l'astúcia, rebent la benedicció divina. La mare, la qui dona a llum, protegirà el fruit del seu ventre. La germana també guardarà l'infant. Fins i tot la filla del faraó desobeirà les ordres per protegir l'innocent davant l'autoritarisme genocida. Davant les lleis injustes, l'únic que es pot fer és rebel·lar-se i apostar per la humanitat.

Les rebels són les dones. Elles són les que fan fracassar les disposicions reials amb la seva desobediència, convertint-se en models de resistència davant la inhumanitat de la repressió, actuant a favor de la vida, en sintonia amb Qui és font de vida.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

“Pau a vosaltres”

P. LLUC TORCAL

Monjo de Poblet

Il·lustració: Glòria Monés

La pau és el primer gran fruit de la Pasqua. La pau uneix Nadal i Pasqua: “Pau als homes que estima el Senyor” és el desig i anunci dels àngels als pastors; “Pau a vosaltres” és el desig i do del Senyor ressuscitat als seus deixebles. I la pau, si és un fruit, és perquè prové de Crist que, ressuscitat, viu i és enmig nostre. Després de la desfeta, de l'abandó i de la traïció dels darrers dies de la vida terrenal, la presència renovada de Jesús ressuscitat, vencedor de la mort enmig dels deixebles, és el fruit més clar de l'amor invencible de Déu per nosaltres: Jesús és enmig nostre i ens ofereix la seva pau.

Reconèixer aquesta presència del Senyor ressuscitat enmig de les nostres comunitats és potser allò que més ens costa. La invitació a ser creient, que Jesús feia a Tomàs, també avui se'ns fa del tot actual. I és que, només quan sapiguem reconèixer la presència de Jesús en la nostra vida, enmig de les nostres comunitats, en l'Església; només quan sapiguem reconèixer des del fons del nostre cor la seva presència enmig nostre, la nostra vida podrà canviar, podrà transformar-se, podrà ser una vida en el Crist. Una vida que venci el món, perquè: *qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu?*

Com podem ser i dir-nos cristians si, des de la fe, no prenem conscièn-

cia de la presència de Jesús ressuscitat enmig nostre? La vida en Crist, no és fruit de viure en comunió amb Crist? El baptisme, no ens incorpora a Crist? L'eucaristia, no és comunió amb el cos i la sang de Crist? El do de la presència de Crist en les nostres vides, en les nostres comunitats, en l'Església és el fruit més gran que ens ha donat el Senyor per caminar per aquest món... i també per viure en l'altre. Perquè, de fet, què farem quan, després de passar d'aquest món, esclati en nosaltres la vida nova de què ja ara som portadors, sinó viure definitivament i plena a la presència del Senyor, viure definitivament i plena la comunió que ja ara ens ofereix? Si després de la nostra mort, ja no seran necessaris els sagraments, les predicacions, l'esforç i el treball, perquè l'única cosa que comptarà serà viure de la sobreabundància de la plenitud de Déu per la comunió plena i perfecta de la nostra vida amb la del Senyor, vol dir que també ara, en el nostre camió són necessaris els sagraments, les ensenyances i l'esforç, viure conscients de la presència del Senyor enmig de les nostres vides, que ens ofereix la seva pau i ens invita a viure en Ell, és també allò que ha de comptar més en la nostra vida, allò que hem de desitjar més que l'aigua en temps de sequera. ■

Diumenge II de Pasqua

Lectura primera

Ac 4,32-35

Un sol cor i una sola ànima

Lectura dels Fets dels Apòstols

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els Apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, dipositaven als peus dels Apòstols el producte de la venda i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

Evangelí

Jn 20,19-31

Vuit dies més tard, Jesús entrà

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: "Pau a vosaltres." Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tor-

Salm responsorial

117

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor. Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor. R.

R. Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor. O bé: Al·leluia.

Que respongui la casa d'Aaron: perdura eternament el seu amor. Que responguin els qui veneren el Senyor: perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, la dreta del Senyor em glorifica. No moriré, viuré encara per contar les proeses del Senyor. Els càstigs del Senyor han estat severos, però no m'ha abandonat a la mort. R.

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. Avui és el dia en què ha obrat el Senyor: alegrem-nos i celebrem-lo. R.

nà a dir: "Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres." Llavors alenà damunt d'ells i els digué: "Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó."

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: "Hem vist el Senyor." Ell els contestà: "Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas."

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també

Lectura segona

1Jn 5,1-6

Cada fill de Déu és un vencedor del món

Lectura de la primera carta de sant Joan

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang, i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

Al·leluia

Diu el Senyor: Tomàs, perquè m'has vist has cregut?

Feliços els qui creuran sense haver vist.

hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: "Pau a vosaltres." Després digué a Tomàs: "Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient." Tomàs li respongué: "Senyor meu i Déu meu!" Jesús li diu: "Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist."

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom. ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE PASQUA
SALTERI: SETMANA 2

Abril

7. DIUMENGE

Diumente II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia, Blanc. Lectures: Fets 4,32-35 / Salm 117 / 1 Joan 5,1-6 / Joan 20,19-31
SANTORAL: Epifani, b.; Germà, monjo; Joan Baptista de La Salle, prev. i fundador

8. DILLUNS

Anunciació del Senyor (S), Blanc. Lectures: Isaïes 7,10-14;8,10 / Salm 39 / Hebreus 10,4-10 / Lluç 1,26-38
SANTORAL: Joan d'Organyà, monjo; Macària, vg.

9. DIMARTS

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 4,32-37 / Salm 92 / Joan 3,7-15. A Tortosa, **sant Vicenç Ferrer**, prev. (F), Blanc
SANTORAL: Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; Marcel, b.

10. DIMECRES

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 5,17-26 / Salm 33 / Joan 3,16-21
SANTORAL: Dimes, el bon lladre; Ezequiel, prof.; Terenci, mr.

11. DIJOUS

Sant Estanislau, b. i mr. (MO), Vermell. Lectures: Fets 5,27-33 / Salm 33 / Joan 3,31-36
SANTORAL: Isaac, monjo

12. DIVENDRES

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 5,34-42 / Salm 26 / Joan 6,1-15
SANTORAL: Damià, b.; Juli I, p.; Vísia, vg. i mr.; Zenó, mr.

13. DISSABTE

Del dissabte, Blanc. O bé, **sant Martí I, p. i mr.** (ML), Vermell. O bé, **sant Hermenegild, mr.** (ML), Vermell. Lectures: Fets 6,1-7 / Salm 32 / Joan 6,16-21
SANTORAL: Agatònica, mr.

El Sant 8 d'abril

Joan d'Organyà, monjo

Joan d'Organyà va formar part de la comunitat del monestir de Vallclara (Conca de Barberà), que va ser la primera abadia premonstratense de Catalunya. L'any 1158, la comunitat que hi vivia es va dissoldre, i Joan es va veure obligat a traslladar-se juntament amb altres monjos a Vilanova de la Sal. En aquest lloc, que era molt inhòspit i no tenia gairebé vegetació, ell i la comunitat van viure-hi de manera austera, dedicant la major part del seu temps a la pregària i la vida contemplativa. Va ser en aquesta població on el sant va fundar-hi el monestir de

Santa Maria de Bellpuig (avui conegut com el monestir de les Avellanes) del qual va esdevenir el primer prior. Posteriorment, ja gran, Joan d'Organyà va traslladar-se a una ermita situada en una cova de Bellpuig. Allí, la fama d'austeritat del sant es va estendre per la zona, fins al punt que molts van començar a visitar-lo per venerar la cova on vivia com a lloc de culte. Després de la seva mort, a finals del 1193, els fidels van seguir venerant la cova, que actualment rep el nom de Cova del Sant Cap, en record a Joan d'Organyà. ■

JOSEP TEIXIDÓ CUENCA
Delegat de Pastoral Sacramental
de Barcelona

Per als cristians de tradició occidental, l'encens representa les oracions del poble sant de Déu que pugen a la seva presència

L'encens

Ens recorda l'Ordenament General del Missal Romà, en el número 276, que l'encensament expressa reverència i oració, tal com ens recorda l'Escriptura (Sal 140,2 o bé Ap 8,3). El mateix número ens recorda que pot ésser usat a voluntat en qualsevol forma de la missa durant la processó d'entrada, en el moment de l'Evangeli, en la preparació dels dons i en la consagració.

Com bé sabem, l'encens és el fum que es produeix en cremar una resina amb carbons incandescents i produeix una bona olor. Si bé tenia un ús pagà, se li va donar també un sentit teològic més tard. Durant segles no s'havia usat però més tard, per influència gal·licana —que deuria provenir de la tradició oriental— tornà a usar-se.

Recordem com l'Escriptura parla de l'encens en el relat dels Mags d'Orient, tot evocant Jesús com a Déu, però també en l'Apocalipsi se'ns relata com l'àngel vessa sobre l'altar els perfums de les oracions del poble sant. També hi ha una relació entre l'encens i l'Esperit Sant. Si bé l'encens es crema en el foc i fa que s'aixequi un fum aromàtic, l'Escriptura ens recorda els sacrificis cremats a l'altar i com el foc els consumia; foc que representa l'Esperit Sant com a “foc del cel” que té la seva profunditat màxima en la Creu, Misteri de l'amor més gran.

Per als cristians de tradició occidental —la nostra— l'encens representa les oracions del poble sant de Déu que pugen a la seva presència, com ens recorda el Salm 140 “que pugi el meu prec davant vostre com l'encens”. Romano Guardini dirà que és “misteri de la bellesa que ascendeix graciosament, sense cap utilitat pràctica; misteri de l'amor que crema i que es consumeix cremant i no tem a la mort”.

L'encens ens recorda també l'ofrena de la nostra vida: per això encensem l'altar tot rodejant-lo, la imatge de la santa creu amb el Crist crucificat, l'Evangeliari entronitzat a l'ambó de la Paraula de Déu i també el ministre ordenat i el poble sant de Déu, tot recordant que és presència de Crist, tal com ens recorda la constitució *Sacrosanctum Concilium*, en el seu número setè.

Si bé podem dubtar de la seva utilitat, fem un esforç per endinsar-nos en el seu significat més profund d'adoració a Déu, d'ofrena, d'escampar la bona olor de Crist i animem-lo a emprar-lo sempre que es vulgui, almenys en les solemnitats, no com un gest que queda bonic i estèticament queda més o menys bé, sinó perquè tenim clar el que aquest gest d'encensar significa. Que des de les coses externes podem anar a aprofundint en el més intern del nostre cor, que anhela la plena comunió amb el Senyor. ■

L'esperit i el llegat de Mn. Pere Oliveras continua viu

SANDRA PÉREZ-PORTABELLA

Educadora Social – Càritas diocesana de Barcelona

El 17 d'octubre del 1923 va néixer a la ciutat de Barcelona Mn. Pere Oliveras Lapostollet. Home de rostre afable, nas punxegut i cara somrient. Va viure al carrer de Sants, 214, arrelat al barri i a la cultura. Mn. Pere es va dedicar en cos i ànima als més necessitats i va deixar una gran empremta i testimoni en aquesta zona de Barcelona. L'anomenaven “el capellà dels pobres”.

Durant la postguerra va acollir a casa seva persones que acabaven de

sortir de la presó, amb problemes d'addiccions, i es preocupava perquè tinguessin un ofici i per la seva inserció laboral. Convertia casa seva en tota una llar.

Avui diríem que va ser un gran educador de carrer. Pentinava els carrers del Raval i visitava les persones en situació penitenciària a la presó de la Model.

El 2 d'abril del 2007 mor Mn. Pere. Seguint el seu llegat i la seva tasca, el 24 de març del 2019 s'inaugurà la casa d'acollida Mossèn Pere Oliveras Lapostollet, de Càritas diocesana de Barcelona. Situada al costat de la paròquia de Santa Maria de Sants, és un recurs amb suport socioeducatiu on hi viuen setze persones acollides en

situació de vulnerabilitat. L'objectiu és acompanyar-les en el seu procés de reinserció social i recuperació personal, amb la importància de donar una segona oportunitat a les persones, com també es necessita una societat acollidora que ofereixi eines i recursos perquè puguin liderar el seu projecte de vida.

A la Llar Pere Oliveras, la convivència estableix un pla de treball per acompanyar les persones a ser protagonistes de la seva vida i a tenir una vida el més autònoma possible.

Una llar on es comparteix vida des del més petit del dia a dia, on un cafè pot esdevenir quelcom extraordinari i transformador. On cada persona que passa per la llar se senti acollida, escoltada i estimada amb una mirada propera, fora de judicis que ajudin a engendrar confiança per emprendre nous camins, per restaurar la seva vida. Convençuts que només l'amor transforma. On s'obre un espai per humanitzar i cuidar la vida, que ens apropa a Jesús i on intentem preservar aquesta espiritualitat encarnada en el més feble de Mn. Pere. Com deia, “el que heu rebut de franc, doneu-ho de franc”.

“Senyor, quan et vam veure afeinat, i et donàrem menjar; o que tenies set, i et donàrem beure? Quan et vam veure foraster, i et vam acollir; o que anaves despulat, i et vam vestir? Quan et vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure't? El rei els respondrà: ‘Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu.’” ■

Club Nous Amics

ET PORTA A ROMA

Pelegrinatge a Roma i al Santuari d'Assís, Patrimoni de la Humanitat

Del 28 al 31 de maig del 2024, viatjarem a Roma, on visitarem els monuments més importants i assistirem a l'Audiència Papal.

No et quedis sense plaça

Apunta't a aquest pelegrinatge amb preus especials per als membres del Club Nous Amics*.

Per a més informació: info@rtcultural.com

i al tel. **93 122 67 00**

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Cartes

Repensar l'ús del poder

Evidentment, els recursos naturals que requereix la tecnologia, com poden ser el liti, el silici i tants d'altres, no són il·limitats. Mentre que tot augment de poder no necessàriament és un progrés per a la humanitat. Només cal pensar en les tecnologies "admirables" usades per massacrar poblacions, per llançar bombes atòmiques o per aniquilar ètnies.

Van ser, certament, moments històrics en què l'admiració enfront del progrés no deixava veure l'horror dels seus efectes. Aquest risc, però, està sempre present. L'immens creixement tecnològic no va anar acompanyat d'un desenvolupament de l'ésser humà en responsabilitat, valors i consciència.

L'home està, massa vegades, nu i exposat davant del seu propi poder, que continua creixent, sense tenir elements per controlar-lo. Podem disposar de mecanismes superficials de poder, però encara ens falta una ètica sòlida, una cultura i una espiritualitat que realment limitin i continguin aquest poder en una lúcida abnegació.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

Qüestions avançades

Com a cristià que procura llegir els ensenyaments del papa Francesc

i seguir els seus consells, estic content perquè cada vegada publiquem a *Catalunya Cristiana* més articles i entrevistes sobre qüestions avançades. Per exemple, en el número 2.317, una entrevista a Mn. Xavier Morlans sobre el celibat sacerdotal; en el 2.318 parlem amb Irene Macià sobre les dones com a pastores eclesials i en el 2.319 Míriam Diez escriu un article sobre l'escassa presència de dones en la vida eclesial. I així d'altres.

Gràcies perquè totes aquestes notícies ens donen esperança en el futur de la nostra Església, que ens fa molta falta. Seguiu així, us ho agrairé.

MIQUEL NADAL ROSAS

Ordinadors a les aules

Als Estats Units han implantat polítiques per erradicar els ordinadors de les aules universitàries i substituir-los per paper. La mesura agradarà més o menys —no crec que sigui necessària a Europa, almenys a curt termini—, però la realitat és que cada cop més l'ordinador dificulta la concentració a les aules.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Temps de primavera

La història de la salvació acaba bé. Cada cop se celebra més als pobles d'Andalusia. Dissabte Sant es va poblar de processons, amb nombroses Vetlles Pasquals i una bona participació de gent jove. Ara, temps de primavera, preparant la "festa de les Creus" i la "festa dels patis".

"Si sabéssim mirar la vida, tota la vida seria símbol", deia Michel Quoist, i Vicente Aleixandre, en un dels seus poemes, parla que el món és una "gran vigília". La primavera és el millor escenari per als poetes. Tot i que sempre algun poeta, José M. Valverde, per exemple, ens va descobrir que els "ulls de la seva estimada" eren el millor lloc per trobar

Déu, dedicant-li el poema *El Señor y tú*. Així ho declara en la darrera estrofa: "Como un ángel que ya no se acordara / de que lo es, y aún trajera el mensaje en su frente, / tú le tienes... Detrás de ti se esconde, / vive en ese paisaje / que hay al final del hondo corredor de tus ojos..."

Si tots els temps hem de viure'ls, la primavera s'emporta la palma, per fer de cada mes una "ruta nova de felicitat". Des de la riba de la fe, els creients celebrem la Pasqua florida. Ni més ni menys que 50 dies dedica la litúrgia de l'Església a "assaborir" la resurrecció de Jesús de Natzaret, a alegrar-nos de la seva presència i a projectar les nostres vides amb immensa alegria, malgrat tot i per sobre de tot.

La primavera ens ofereix la presència renovada de les flors, més llum i horitzons millors, i l'alegria de contemplar el nostre entorn més bonic. La vida és dura. Poc importa si el cor el convertim en "font d'alegria". O una cosa semblant a una "primavera personal" que ofereixi aromes noves a tots els que truquen a la nostra porta.

ANTONIO GIL

Sacerdot i periodista

Interessant reflexió sobre la contaminació als oceans

Objectiu principal de l'exposició "Oceans. De Renoir als microplàstics", que es pot visitar al Museu Diocesà de Barcelona

MAC

Fotos: Agustí Codinach

El Museu Diocesà de Barcelona acull, fins al 25 d'agost, aquesta exposició, constituïda per un total de cinquanta peces

Una reflexió sobre el que ha fet l'ésser humà en els darrers cent anys per contaminar tant les aigües dels nostres mars i oceans i provocar, consegüentment, un problema mediambiental de considerable magnitud." Aquest és l'objectiu de l'exposició *Oceans. De Renoir als microplàstics*, segons explica la historiadora de l'art i gestora cultural Helena Alonso, comissària de la mostra. Un propòsit que connecta directament amb alguns dels escrits del papa Francesc, com l'encíclica *Laudato Si'* i l'exhortació apostòlica *Laudate Deum*.

El Museu Diocesà de Barcelona acull, fins al 25 d'agost, aquesta exposició, que està constituïda per un total de cinquanta peces, de les quals quaranta-tres són imatges de la britànica Mandy Barker, "una de les fotògrafes més implicades avui dia en la conscienciació per la contaminació marina a causa dels plàstics".

El punt de partida d'aquesta reflexió és el quadre *Platja de Pornic* (1892), de Pierre-Auguste Renoir, on l'artista transmet una visió idíl·lica de les platges, molt lluny encara

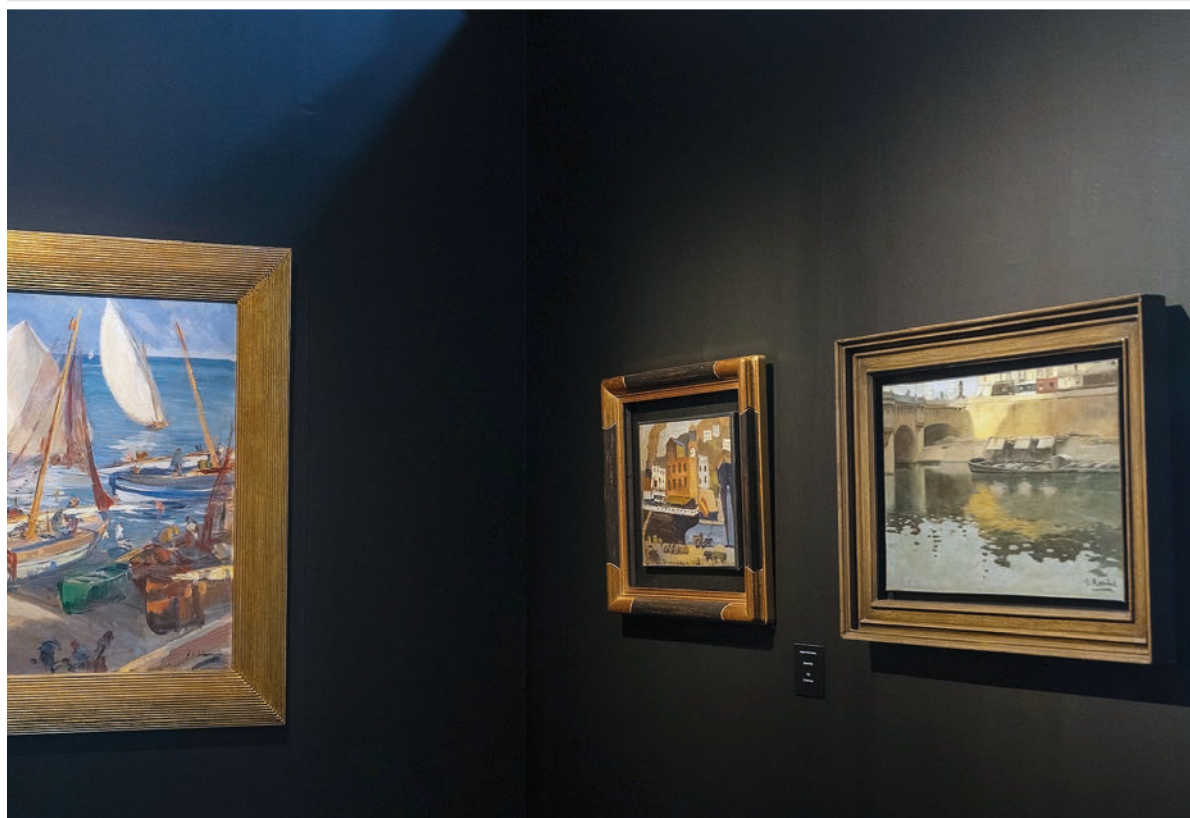
de qualsevol rastre de contaminació generat pels indesitjables plàstics. El mestre de l'impressionisme recrea a través d'un sumptuós magma de colors càlids l'harmonia melangiosa d'un temps bucòlic.

La mirada arcàdica de Renoir es mostra juntament amb una selecció de magnífiques obres de finals del segle XIX i començaments del XX de pintors com Santiago Rusiñol, Joaquín Torres García o Hermen Anglada Camarasa. Cal destacar la dinàmica força expressiva del quadre *Barques al vent* (1922), d'Alexandre de Cabanyes, o l'enorme ombrel·la multicolor que domina l'oli *A la platja* (1928), de Lluís Masriera i Rosés.

Contrast cridaner

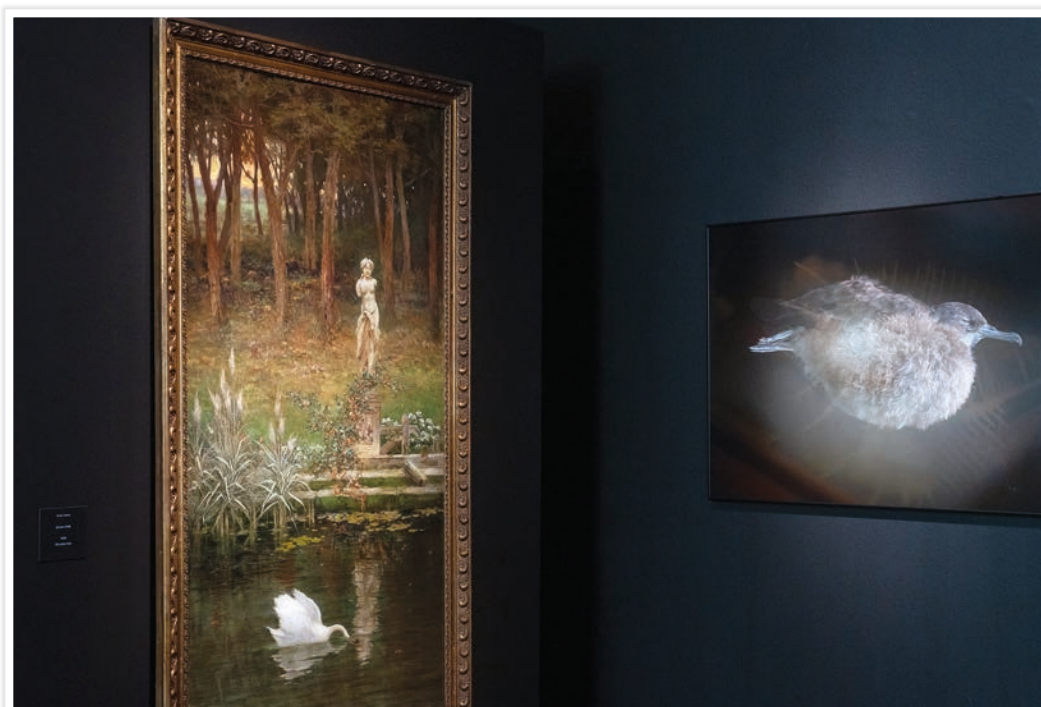
Helena Alonso posa en relleu que "hem volgut establir un diàleg entre obres clàssiques de portentsos pintors i les colpidores fotografies de Barker". "El resultat —afegeix— és un contrast cridaner que ens alerta sobre el majúscul problema actual de la contaminació dels mars i oceans pels residus plàstics."

Exemple paradigmàtic d'aques-

Magnífiques obres
d'Alexandre de Cabanyes,
Joaquín Torres García i
Santiago Rusiñol.

Quadre d'Enric Serra i
fotografia de Mandy Barker.

ta contraposició de peces exposades és un oli sobre tela del 1900, signat per Enric Serra, on tota l'atenció l'acapara un cigne blanc que submergeix el cap dins de l'aigua d'un llac ombrívol, al costat d'una dramàtica fotografia d'una au morta al mar, realitzada per Mandy Barker. "Molts animals, com l'ocell de la fotografia, ingereixen plàstics que l'ésser humà aboca als oceans, en confondre'ls amb algues o petits crustacis", informa Alonso.

La comissària explica que "les imatges de Barker, carregades de gran bellesa, aporten un nou significat als residus plàstics marins amb la finalitat de sensibilitzar la ciutadania pel que fa al cicle global del plàstic: producció, utilització i reciclatge. Segons l'ONU, només es recicla un 10% de les deixalles plàstiques. Alhora, les seves fotografies són una denúncia de les perilloses conseqüències que poden comportar tant en els ecosistemes marins

com en el mateix ésser humà".

La capacitat artística de Mandy Barker per impactar en l'espectador se suma al rigor científic amb què assumeix cadascuna de les creacions fotogràfiques que elabora, en ocasions després d'incorporar-se a expedicions per mars i oceans d'arreu del món, en les quals es documenta amb oceanògrafs i biòlegs marins. Això es reflecteix en obres seves com *Perduts a la mar* o *On... estic anant?* ■

Presentació del llibre “Compassió”, d’Adelaide Baracco

Editat per Claret, l’acte va tenir lloc a Manresa

Xavier Melloni i Adelaide Baracco durant la presentació.

REDACCIÓ

El 15 de març passat, a la Biblioteca del Casino de Manresa, va tenir lloc la presentació del llibre *Compassió. La no-religió de Jesús*, d’Adelaide Baracco Colombo, doctora en Teologia, i publicat per l’Editorial Claret.

En el seu llibre, Baracco posa en el centre el relat evangèlic (Mc 5,25-34) de la dona que tenia pèrdues de sang i es va atrevir a tocar el mantell de Crist. L’autora, que és membre de

l’Associació de Teòlogues Espanyoles, valora el creixement interior tant de Jesús com de la dona, en el moment en què s’encaren amb “el límit” i afronten amb valentia i obertura a l’altre.

La teòloga va parlar de la capacitat de compassió com allò que fa “que hi hagi aquest salt qualitatiu en la cadena de l’evolució, que fa que l’animal passi a la persona humana; en aquest sentit, ve d’un canvi de paradigma”. Baracco va explicar que Jesús representa un autèntic canvi de paradigma: “S’enfronta a la religió judaica dels sacerdots i dels fariseus, va més enllà i els supera.”

Durant la presentació, l’autora es va centrar en la desconnexió radical i en com és la seva relació amb Déu. “El que fa Jesús —va constatar— és reemplaçar aquest Déu en què creuen, un Déu utilitarista. El Déu de Jesús és el de la sobreabundància. Ningú no hi sobra.”

L’autor del pròleg és l’antropòleg i teòleg Xavier Melloni. Va remarcar el sentit del títol, ja que “Jesús és compassió; ell és la reencarnació de la compassió”. Melloni va qualificar l’autora com “la indicada per parlar d’aquest tema pel fet de ser dona dins de l’Església”. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

L'empatia ben entesa forma part de l'amor cristià

L'empatia és la virtut d'ajudar el proïsme.

MN. FRANCESC NICOLAU

*Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya*

Segurament us ha estranyat el títol de l'article d'avui. Oi que no sembla pas una actualitat científica? No, no ho sembla. Però és que ens hem trobat amb la notícia dels experiments fets per la psicòloga Amy J. P. Gregory i el seu equip de les universitats McGill i Albany (Estats Units), que han analitzat “els diversos elements que poden ajudar a incrementar l'empatia de les persones”. I és molt convenient que al

món hi hagi més empatia per part de tothom.

I què s'entén per “empatia”? Per a aquests autors és “capacitat o habilitat d'entendre la situació en què es pot trobar una altra persona”. Per al nostre diccionari, és “facultat de comprendre les emocions i els sentiments d'altres per un procés d'identificació amb ells”. Hi ha una diferència notable: no és el mateix capacitat que facultat, però entre nosaltres crec que fem servir la paraula més en un sentit de capacitat (i exercici!) que no pas com una facultat pròpiament dita.

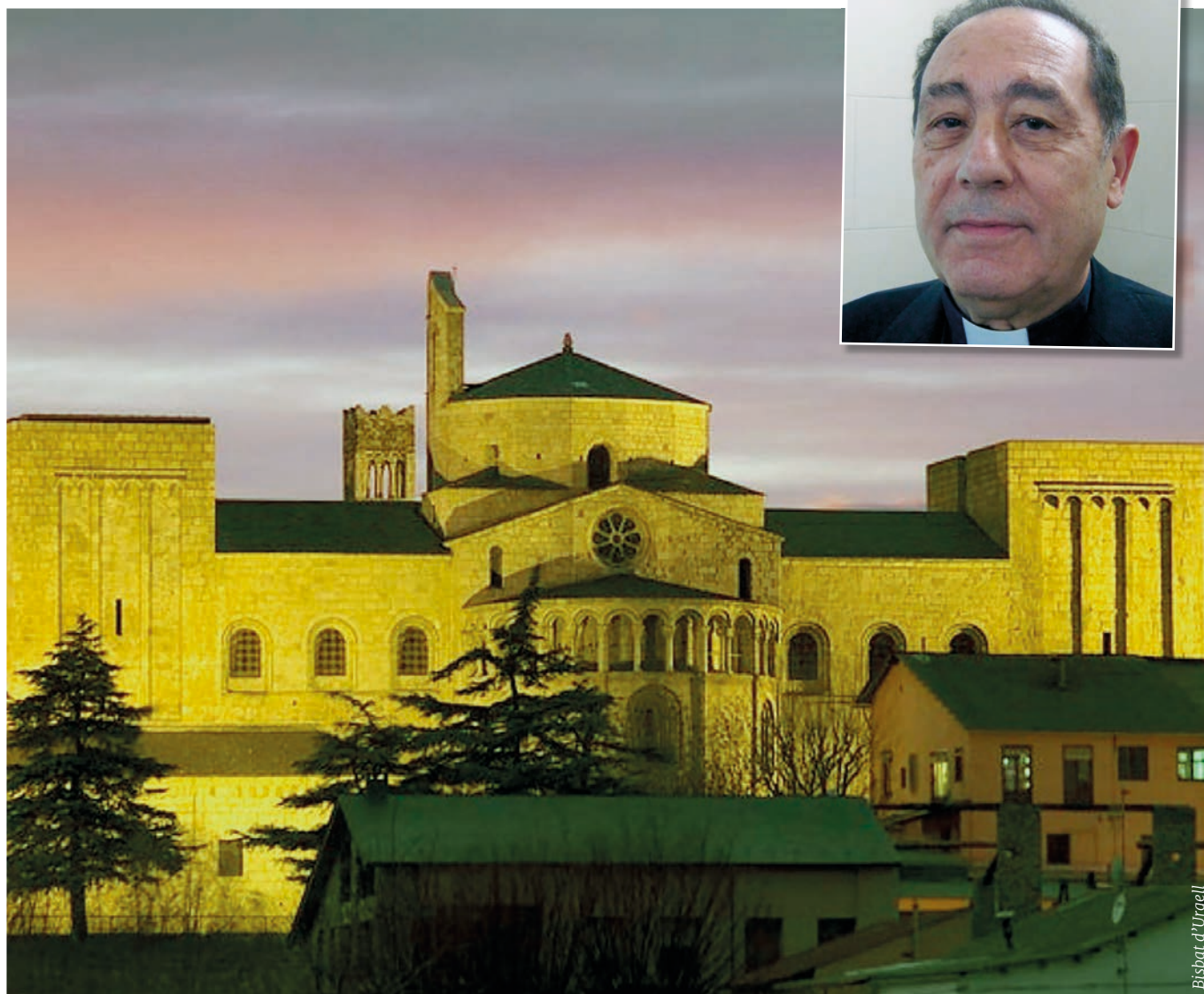
Entès així, quins experiments van fer l'equip de la doctora Gregory? Van demanar a un grup de més de 200 voluntaris que imaginessin una situació d'angoixa o dolor d'un amic seu i després amb diversos tests van valorar fins a quin punt havien sentit també ells angoixa o dolor. Conclusió: aquesta imaginació del dolor aliè

incrementava un dolor propi i ganes d'ajudar. A continuació, feren un segon experiment: a un altre grup van demanar que imaginessin que ajudaven persones amb necessitat, i el resultat va ser que també fent-ho així s'obtenia una participació en el dolor dels altres. Els autors d'aquestes proves acaben dient que cal tenir en compte que la imaginació és més poderosa del que sovint es pensa i que, en un món que lluita en divisions, tenir empatia és més important que mai. Cal fer imaginacions per tenir-ne.

I nosaltres hi afegirem que per empatia també es pot entendre la virtut de *commoure's* davant del sofriment del proïsme i ajudar-lo amb el que hom pugui segons la caritat cristiana. Cal que recordem (i practiquem) allò que ens diu sant Pau a la carta als Romans (12,15): “Alegreu-vos amb els que estan alegres i ploreu amb els que ploren.” ■

GENT DE CASA

Francesc Xavier Parés

Bisbat d'Urgell

Mossèn Parés va exercir com a degà del Capítol de la catedral d'Urgell.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Nascut a Ribes de Freser el 29 de desembre del 1940, Francesc Xavier Parés i Saltor va ingressar al Seminari de la Seu als deu anys i acabaria la formació a Pamplona. Va ser ordenat el 20 de desembre del 1964 a la Sagrada Família de la Seu d'Urgell.

Els primers anys de sacerdot els exerciria a Santa Magdalena,

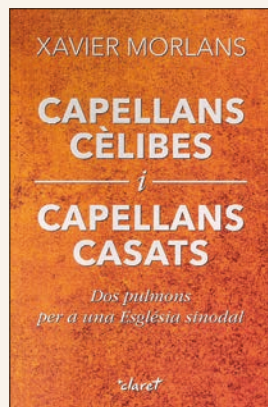
a la mateixa Seu, on va fundar el Moviment Infantil, l'Acció Catòlica Serveis Informatius, l'Agrupament Escolta, colònies, cine fòrum, equip de futbol... Va ser destinat el 1990 com a rector d'Escaldes-Engordany a Andorra, el 1994 retornà a la Seu com a rector del Seminari i, a partir del 2003, restaria de rector a Sant Ot de la Seu, dedicat a la història i a la litúrgia. Va exercir també de degà del Capítol de la catedral i delegat diocesà de Litúrgia del bisbat d'Urgell.

Tota la vida de mossèn Parés va estar dedicada a l'estudi de temes litúrgics; se'n llicencià per l'Ateneu de Sant Anselm de Roma, se'n doctorà per l'ISLB de la Facultat de Teologia de Catalunya, on exercí el seu magis-

teri des de l'any 1996, i a la Facultat de Teologia des de l'any 2000.

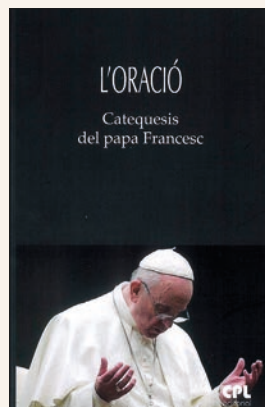
Membre de nombroses institucions científiques, va impulsar la recuperació de la Setmana Santa a la Seu i va estar al darrere de qual-sevol iniciativa cultural. També va ser nomenat el 2016 fill adoptiu de la Seu d'Urgell i es va jubilar l'any següent.

La malaltia finalment l'afectà i moria a Barcelona el 17 de febrer del 2020, als 79 anys i 55 de sacerdot. La seva mort va ser molt sentida, en especial al bisbat d'Urgell, a la Seu i a Andorra, on tenia nombrosos amics i era molt preuat, com demostrà la missa exequial a la catedral de Santa Maria, presidida per l'arquebisbe Joan Enric Vives. ■

XAVIER MORLANS

Capellans cèlibes i capellans casats
Editorial Claret, 2024, 388 pàg.

L'autor analitza els decrets conciliaris dels primers segles del cristianisme que van imposar a bisbes i preveres la continència sexual dins del matrimoni i a partir del segon mil·lenni la llei del celibat. Ho contrasta amb la tradició de les Esglésies catòliques orientals.

PAPA FRANCESC

L'oració
Centre de Pastoral Litúrgica, 2024, 148 pàg.

Aquest volum recull les catequesis del papa Francesc pronunciades a les audiències generals del dimecres (des del 31 d'agost del 2022 fins al 4 de gener del 2023), on aprofundeix en el discerniment cristià.

ARNALDO PANGRAZZI

El abecé del corazón
Editorial San Pablo, 2024, 224 pàg.

Un viatge als mapes del cor per desxifrar les seves estacions i camins, que vol ajudar-nos a identificar, comprendre i governar les nostres energies emocionals per enriquir la nostra vida i salut.

MICHEL DESMURGET

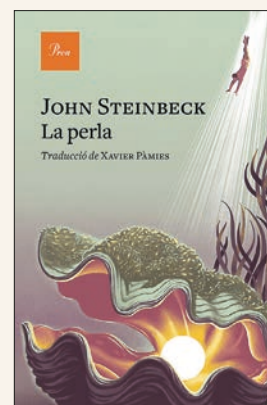
Feu-los llegir!
Edicions 62, 2024, 496 pàg.

Aquest llibre recull tota la informació indispensable sobre la importància de la lectura i ofereix eines perquè educadors i pares sàpiguen l'impacte que té en els seus alumnes i fills, sobretot a les primeres etapes de l'aprenentatge.

SIMONE WEIL

Sobre la belleza
Plataforma Editorial, 2024, 148 pàg.

Pau Matheu, filòsof i expert en l'obra de Simone Weil, ha seleccionat i traduït passatges que la intel·lectual francesa va dedicar a la bellesa: a descriure-la, a observar-la, a intuir-la, a intentar copsar-la per després deixar-la lliure.

JOHN STEINBECK

La perla
Edicions Proa, 2024, 144 pàg.

Aquesta novel·la clàssica de Steinbeck, en traducció de Xavier Pàmies, explora la naturalesa secreta de l'ésser humà, les profunditats del mal interior i les conseqüències de la rebel·lió quan els poderosos juguen amb les cartes marcades.

CRÍTICA DE TEATRE

Trenta anys d'“alegria” i tots pobres i alegrets

ANDREU SOTORRA
andresotorra@gmail.com

© Anne Marie Forker / Cirque du Soleil

El contorsionista Jactai Laban, de Samoa, en un moment del ball de ganivets de foc a la pista del Grand Chapiteau del Cirque du Soleil, instal·lada a Bellvitge.

Alegria és una criatura artística creada ara fa trenta anys, el 1994, al Canadà, i descoberta aquí d'una manera impactant el 1998, a la Mar Bella, encara amb la ressaca de l'eufòria olímpica. Diuen els seus pares biològics que la trama simbolitza l'evolució del poder, el traspàs de les caduques monarquies a les democràcies actuals, el desig de l'abandó del món vell i la naixença d'un món nou.

En la trama, tot esclata quan un rei curt de gambals es fa amb el poder del tron de males maneres. I com si fos una mena de Revolució Francesa, però de pista, es va a la recerca de la llum que il·lumini l'univers.

En aquesta renovada *Alegria* pesa molt el lligam sentimental amb els espectadors catalans. Amb el Cirque du Soleil sempre mana la vista i t'arrossegueja l'estètica. A cada nou espectacle, la companyia ha evolucionat des de basar-se en un guió fantàstic fins a retrobar el sentit del circ més pur. Ara hi ha més pista, més protagonisme dels artistes i els intermedis amb els clowns Pablo Bermejo i Pablo Gomis, o dit en l'argot del seu xou, *Monsieur et Monsieur*.

Els diferents números d'aquesta *Alegria*, envoltada sempre d'un vestuari fantàstic i una escenografia, una

música i una il·luminació espectaculars, passen des dels trapezis de l'alemany Nicolai Kuntz i la suïssa Roxane Semiankiv al número més orgànic, el de les torxes convertides en ganivets de foc amb Jacktai Laban, de Samoa. És impactant també visualment el número dels cercles il·luminats, *hula hoops* flexibles en el cos elàstic de la xinesa Yan Zhuang.

Alegria, abans de la fanfàrria final, es tanca amb els números espectaculars de trapezi, amb una companyia que integra trapezistes de diferents nacionalitats i que glaça la sang dels espectadors amb dobles i triples salts mortals amb una precisió extrema de mans, peus i barres tan arriscada com impecable.

Alegria, després del 1998, va repetir a Catalunya el 2007. I ja aleshores, la nostàlgia enyorava la cantant Isabelle Corradi, que era una veu que sorgia del més enllà. Aquesta força tel·lúrica ja es va esmoreir en la revisió del 2007 i encara s'esmoreix més ara, quan la peça musical més present en l'imaginari col·lectiu reapareix gairebé de puntetes a la segona part i al final de l'espectacle quan, a 2.400 espectadors, després de trenta anys, pobres i alegrets, com si fos París, sempre els queda el consol d'escoltar l'*Spotify*. ■

AMB BON HUMOR

“**ALEGRIA**”, creació del Cirque du Soleil
DIRECCIÓ: Franco Dragone
MÚSICA: René Dupéré
Grand Chapiteau, Bellvitge,
Districte Cultural de l'Hospitalet
de Llobregat
Fins al 19 de maig 2024

CRÍTICA LITERÀRIA

L'art romànic a Catalunya

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**
Caputxí

**LLUÍS DOMÈNECH I GIRBAU i
TERESA-MONTSERRAT SALA**

Del llibre que Lluís Domènech i Montaner no va escriure
Edicions de la Universitat de Barcelona, 2023, 110 pàg.

Dins de la col·lecció Quaderns d'Art i Natura que edita la Universitat de Barcelona amb el propòsit de relacionar imatges i textos vinculats al món de la naturalesa, s'acaba de publicar aquest recull de textos inèdits. Van acompanyats d'una selecció d'imatges escollides pels autors del conjunt de materials que el prestigiós arquitecte Lluís Domènech i Montaner (1849-1923) havia aplegat per tal d'elaborar un estudi sobre l'art romànic a Catalunya, que no arribà a publicar. L'havia articulat a partir de les observacions que realitzà entre els anys 1901 i 1906 dels paisatges, monuments i vestigis de la Catalunya medieval a partir d'uns viatges d'estudi —ben preparats i de gran seriositat científica— realitzats amb l'objectiu de conèixer a fons edificis medievals. Foren l'anada al monestir de Sant Pere de Rodes, a l'Alt Empordà; els viatges a Sant Pere del Burgal i Santa Maria d'Àneu i altres esglésies del Pallars Sobirà; a la Vall de Boí, a l'Alta Ribagorça, on estudià les esglésies de Barruera, Durro, Erill la Vall, Boí i Taüll, i l'excursió científica efectuada el 1905 a Sant Pere de Montgrony, al Ripollès.

L'interès per estudiar els edificis romànics en el seu context geogràfic, humà, social i constructiu marcà les diverses sortides de recerca pels indrets de la Catalunya romànica que Lluís Domènech i Muntaner programà amb els seus alumnes de l'Escola d'Arquitectura, i que comptaren amb la possibilitat de reproduir tècnicament les imatges, de tal manera que l'arquitecte s'havia de convertir en fotògraf. Tal com ho expressen els autors del llibre, "si el dibuix era la manera d'observar i de sintetitzar els trets essencials de les coses, la fotografia, sens dubte, va revolucionar la forma de representar i conèixer la realitat" (p. 29). Aquesta edició ens permet d'aproximar-nos a la mirada que Domènech i Montaner donà a l'art romànic inserit en el seu paisatge i marc natural. ■

UN NOU LLINDAR

Una nova primavera!

La Pasqua de Jesús, superació definitiva de les pobreses i les injustícies més radicals, ens fa adonar que la fe cristiana no pot ser el descans dels qui viuen tranquils sense estimar, al marge dels problemes que la humanitat viu cada dia i que la gent pateix. Tot al contrari: la fe cristiana ha de ser el fonament i el motor de la nostra entrega generosa als altres, sempre amb un amor que arriba a ser misericordiós. La fe no és opi ni narcòtic, sinó estimul i força per fer de la nostra terra una terra de germans, mentre peregrinem cap a la meta definitiva. Sabem que Jesús ens acompanya i ha dit que sempre serà amb nosaltres.

Pasqua significa "pas", canvi qualitatiu d'una situació de precarietat a una altra de plenitud. Ens anima molt escoltar que "cada fill de Déu és un vencedor del món"

(cf. 1Jn 5,4-5), quan sabem que hem nascut d'Ell i que amb Crist Ressuscitat és possible néixer a la confiança d'una nova primavera per a l'Església i per a la societat, precisament en un moment en el qual tenim veritable necessitat de transformar la nostra visió de les coses i treballar perquè canviïn a millor. Ho esperen els més pobres, aquells als quals, a l'hora de començar, els afecta més la manca de recursos i la insolidaritat.

L'autèntica fe en Crist, el Fill de Déu, és la que ens obre nous horitzons per introduir en les coordenades de la nostra història i en tots els àmbits de la nostra societat els valors de l'Evangeli. Preguem perquè, fins i tot en els llocs on hi ha més violència, els recursos necessaris per viure arribin i se superi la venjança, l'odi i els interessos econòmics que ho impedeixen. Que l'amor arribi a l'extrem de la misericòrdia i del perdó.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Pilarín Bayés, Pilar Casals, Nuria Chinchilla,
Ángeles Conde, Montserrat Creus, Juanjo
Fernández, Tica Font, Antonio Gil, Ignasi
Miranda, Glòria Monés, Francesc Nicolau,
Joan Pallarès-Personat, Sandra Pérez-Port-
abella, Meritxell Plana, Quique, Ferran Riera,
Jordi Sánchez, Valentí Serra, Lluís Solà, An-
dreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Josep Teixidó,
Lluc TorcalRedacció, administració, publicitat i
promoció:C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giral

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari Agenda

Barcelona

CAFÈ TEOLÒGIC

El **diumenge 7 d'abril**, a les 19.30,
Gaspar Mora parla sobre "*Fiducia
supplicans: per què la polèmica?*" a la
basílica de la Concepció (c/ Roger de
Llúria, 70 - Barcelona). Inscripcions:
www.parroquiaconcepciobcn.org/
cafe-teologic-2024.RENOVACIÓ CARISMÀTICA. GRUP
ÀGAPEEl **dimarts 9 d'abril** comença el semi-
nari de les 7 setmanes *Vida en l'Esperit*
al santuari de Ntra. Sra. del Perpetu
Socors-Redemptoristes (c/ Balmaes,
100 - Barcelona). Els dimarts fins al
21 de maig: a les 19.30, lloança; a les
20.00, conferència. Informació: An-
gelines, tel. 617 818 958.

SINODALITAT

El **dijous 11 d'abril**, a les 18.00, pre-
sentació del llibre *Vers una Església
més sinodal* de Mons. Francesc Conesa
a Blanquerna Edifici Biblioteca-Sala
B31 (c/ Valldonzella, 12 - Barcelona).
Hi participen: Mons. Conesa i Míriam
Díez.

BISBE JOAN CARRERA

El **dijous 11 d'abril**, a les 18.30, pre-
sentació del llibre *Mireu els lliris del
camp. Bisbe Joan Carrera, un testimo-
niatge de fe* a Sant Pau del Camp. Cal
confirmar l'assistència: tel. 658 490
445 (Jordi Breu).

FE I POLÍTICA

El **dijous 11 d'abril**, a les 19.30, ex-
periències de fe cristiana i compro-
mís polític amb Dolors Sabater als
caputxins de Sarrià (c/ Cardenal Vives
i Tutó, 4-16 - Barcelona).CERCLE D'AGERMANAMENT OC-
CITANOCATALÀEls **dijous 11 i 25 d'abril**, a les 19.00,
curs *Els trobadors i les croades: entre la
lírica i la batalla* (mode presencial i en
línia) amb Francesc Alcaraz. Infor-
mació: tel. 932 843 634.

ESCOLA DE FAMÍLIES

El **diumenge 14 d'abril**, a les 10.15, el
P. Carlos Ruiz de Cascos (missioner a
Veneçuela) parla sobre *Preguntes in-
còmodes sobre la història de l'Església*
a la parròquia de Sant Miquel delsSants (c/ Escorial, 162 - Barcelona).
Hi ha servei de cangur.

PARRÒQUIA DE SANT PACIÀ

El **diumenge 14 d'abril**, a les 17.30,
celebra 100 anys de tinença amb un
concert d'orgue de Joan Seguí a l'es-
glésia de Sant Pacià de Barcelona. Ta-
quilla inversa.

Lleida

FE I CULTURA

El **dijous 11 d'abril**, a les 18.00, xerra-
da de Teodor Suau *Amatents a l'escol-
ta de Déu* a l'aula magna de l'Institut
d'Estudis Ilerdencs.

Tarragona

ORGUE

El **divendres 12 d'abril**, a les 20.30,
concert *Les 3 tenores* amb Helena Cu-
llaré (tenora) i Àlvaro Carnicero (or-
gue) a l'església de Sant Salvador del
Vendrell.

CATALONIA SACRA

El **dissabte 13 d'abril**, a les 12.00,
conferència davant l'obra *El retaule
barroc del Pont d'Armentera* amb Enric
Mateu. Reserves: tel. 693 720 202.

Tortosa

VERGE DE LA CINTA

El **diumenge 7 d'abril**, a les 23.45,
teatralització de l'episodi del descens
de la Mare de Déu; a les 24.00, missa
de la baixada de la Verge de la Cinta
a la catedral de Tortosa.

Vic

MUSEU EPISCOPAL DE VIC

El **dijous 11 d'abril**, a les 18.30, espec-
tacle de dansa del cicle *Dones pintores
d'avui i d'ahir* amb Marha Echvarria i
Berta Vilarrasa.PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPAPerquè la dignitat i la riquesa de les
dones siguin reconegudes i acabi la
discriminació que pateixen

“El poc, quan es comparteix, és molt”

MERCÈ RAGA
ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

El 31 de gener del 1994 el Gran Teatre del Liceu era notícia arreu del món: en només tres hores cremava i quedava completament destruït. Les mostres de solidaritat van permetre reconstruir-lo en quatre anys. Alhora que la ciutat i tot el món s'abocava en el Liceu, una altra inquietud prenia forma i es traduïa en l'associació Per l'altre Cor Cremat de Barcelona-Ajuda al quart món. La seva presidenta, Mercè de la Torre, ens explica la seva història.

Com recorda el dia de l'incendi del Liceu?

Totes les notícies parlaven del tema i es va començar a sentir aquesta expressió: “S'està cremant el cor de Barcelona.” Aquí se'm va encomiar el meu i vaig dir: “No. Això sí que no.” El cor de Barcelona no és el Liceu ni cap cap altre lloc, per important que sigui. El cor de Barcelona és el de la persona, concretament el de la persona que pateix. Just rere el Liceu hi ha el Raval, un cor que estava i que està patint. De seguida es van mobilitzar entitats per ajudar a reconstruir el Liceu, però qui es mobilitzava per ajudar les associacions, els voluntaris, que treballaven al Raval? Vaig sentir la necessitat de fer alguna cosa i ens vam ajuntar diferents persones que vam sentir la mateixa punxada al cor i 12 dies després, el 12 de febrer, el dia de Santa Eulàlia, registràvem l'associació.

L'associació organitza concerts per recollir fons i ajudar entitats del quart món. Per què es va escollir la música per canalitzar la solidaritat?

Que potser no s'estava cremant la joia de la corona de la música de Catalunya i de tot el món? Que no s'estaven fent concerts per recollir fons? Doncs nosaltres també vam decidir organitzar concerts per l'altre cor cremat de Barcelona. No érem persones vinculades a la música, però sí al món de la solidaritat, del voluntariat. No

MERCÈ DE LA TORRE

Presidenta de Per l'altre Cor Cremat de Barcelona

estàvem en contra de reconstruir el Liceu, però volíem que es tingués en compte l'altre cor de Barcelona.

A quines entitats ha ajudat Per l'altre Cor Cremat de Barcelona?

Tot el que recollim és per a aquest cor. En 30 anys mai no hem suspès un concert. Normalment tanquem el cicle anual de concerts a les vigílies d'Advent i al desembre comptem el que hem recollit i ho donem a un projecte. Hem donat al Casal dels Infants del Raval, al Gavina, a Els 4 Vents... l'any passat al Centre Obert Heura, al Centre Compartir Gabella, a Avismón. Hi ha tants llocs als quals donar! El poc, quan es comparteix, és molt. El proper concert serà dissabte 27 d'abril, a les 19.00, amb el Quartet Barroc de Sant Simó a la capella de la Presentació-Palau de Bellafila (rere l'Ajuntament de Barcelona).

D'on li ve a vostè la vena solidària?

Ho tinc a l'ADN. Vaig tenir uns pares meravellosos i una mare molt solidària. Per a mi, ser solidària no és cap esforç, és la meua manera de viure: pensar què puc fer per l'altre. ■

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT